

สารนิพนธ์

เรื่อง พัฒนาการในเรื่องของความนิยมในการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลี

โดย

นางสาวนัชชา อ่อนจันทร์

รหัสนักศึกษา 05610842

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2564

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อสารนิพนธ์	พัฒนาการในเรื่องของความนิยมในการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลี
ผู้เขียน	นางสาวนัชชา อ่อนจันทร์
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์มูจรินทร์ อธิพิงษ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2564

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ “พัฒนาการในเรื่องของความนิยมในการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลี” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเพื่อศึกษาพัฒนาการและลักษณะการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีตั้งแต่ยุคสามอาณาจักรจนถึงปัจจุบันมีวิธีการศึกษาโดยนำงานศึกษาและหนังสือที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ กระแสนิยมการแต่งหน้าและลักษณะการแต่งหน้าของชาวเกาหลีมาประกอบการศึกษา

ผลการศึกษาพบว่า พัฒนาการการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลี มีจุดเริ่มต้นมาตั้งแต่ยุคสามอาณาจักร โดยในยุคสามอาณาจักรเป็นยุคที่ได้รับอิทธิพลใหญ่มาจากจีน ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ซึ่งเกาหลีรับเอาความเจริญเหล่านี้เข้ามาปรับใช้กับวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของตนเอง ลักษณะการแต่งหน้าชาวเกาหลีนั้นได้พัฒนาตามการเดินทางของเวลา โดยมีอิทธิพลจากการเปลี่ยนแปลงของสังคมมาเป็นส่วนร่วม ในยุคของอาณาจักรโคกูรยอได้มีการเปลี่ยนแปลงทางสภาพสังคมจนทำให้เครื่องสำอางทำมือเกาหลีค่อย ๆ หายไป แต่ภายหลังได้มีแผนพัฒนาเศรษฐกิจหลังจากประเทศเกาหลีได้อิสระภาพคืนมาจึงทำให้วัฒนธรรมการแต่งหน้าของชาวเกาหลีค่อย ๆ กลายมาเป็นกระแสนิยมที่เรียกว่า “เทรนด์เกาหลี” เนื่องประเทศเกาหลีได้เป็นประเทศที่ให้ความสำคัญกับศิลปะอย่างมากจึงทำให้การแต่งหน้าที่เป็นศาสตร์ศิลป์อย่างหนึ่งได้รับการยอมรับและมีการพัฒนาลักษณะการแต่งหน้าเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน แม้ว่าในปัจจุบันลักษณะการแต่งหน้าของชาวเกาหลีจะมีหลากหลาย แต่จุดร่วมของลักษณะการแต่งหน้าของชาวเกาหลีตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันก็คือการแต่งหน้าที่ดูเป็นธรรมชาติและอ่อนเยาว์ จึงปฏิเสธไม่ได้ว่าเมื่อพูดถึงการแต่งหน้าสไตล์เกาหลีแล้ว การแต่งหน้าที่ดูเป็นธรรมชาติจึงเป็นอัตลักษณ์อย่างหนึ่งไม่เปลี่ยนแปลง

คำสำคัญ : การแต่งหน้า, เกาหลี, สไตล์เกาหลี, เมคอัพ

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์เรื่อง พัฒนาการในเรื่องของความนิยมในการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลี” เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450 112 การศึกษาเอกเทศ (Independent Study)

สารนิพนธ์ชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดีเนื่องจากได้รับความกรุณาอย่างสูงจากผู้ช่วยศาสตราจารย์มูจรินทร์ อิทธิพงษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัยที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาอย่างดี เข้าใจ และใส่ใจในทุก ๆ เรื่องงานที่ผู้เขียนได้เขียนลงไป ไม่เว้นแม้กระทั่งรับฟังผู้เขียนที่ปรึกษาในส่วนที่กังวลว่าจะทำวิจัยเสร็จทันเวลาไหม และให้กำลังใจจนผู้เขียนสามารถรวบรวมสมาธิให้ตั้งมั่นอยู่กับวิจัยและทำมันจนสำเร็จไปด้วยดี รวมทั้งสอนให้ผู้เขียนมีความรับผิดชอบต่อเรื่องงานเพื่อที่จะได้ก้าวไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีและมีคุณภาพในวันข้างหน้า ขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้ที่เป็นส่วนสำคัญในการทำให้วิจัยเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ได้ และขอขอบคุณครอบครัว คุณแม่ คุณพ่อ และน้อง ๆ ที่คอยถามไถ่และให้กำลังใจที่ดีเสมอ แม้ในวันที่เครียดจนร้องไห้ออกมาคุณแม่ คุณแม่ น้อง ๆ ทุกคนก็ยังคอยเป็นกำลังใจ พาไปกินของอร่อย ๆ หรือแม้กระทั่งในวันที่คอมพิวเตอร์มีปัญหาระหว่างการทำวิจัยคุณแม่คุณแม่อีกก็คอยช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถจนทำให้สามารถส่งโครงร่างวิจัยได้ทันเวลา ขอขอบคุณเพื่อน ๆ กลุ่มมอเวนจี้ ซึ่งประกอบไปด้วย ดิง ข้าว จี๊ แคน เต็น มาริน นาโซ ที่คอยให้คอยให้ความช่วยเหลือตั้งแต่วันแรกที่ต้องคิดหัวข้อวิจัย ขอขอบคุณที่ทุกคนคอยร่วมหัวจมท้าย นั่งทำวิจัยร่วมกันจนติดดิน ร้องไห้ด้วยกัน ตั้งคำถามว่าจะทำวิจัยเสร็จทันไหมด้วยกัน สร้างเสียงหัวเราะและความสนุกสนานให้กันเสมอตลอดเวลาที่ทำวิจัย รวมไปถึงการเตรียมการจองหอจัดกระตุกร่วมกันในวันที่จะวิจัยเรียบร้อย และบุคคลที่จะไม่พูดถึงไม่ได้ ขอขอบคุณจ๊อที่เป็นเพื่อนร่วมที่ปรึกษาด้วยกันในปีการศึกษาที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ถ้าในช่วงเวลานั้นไม่มีจ๊อ ผู้เขียนก็ไม่ว่าจะผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากนั้นมาอย่างไร ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ตาต้า อิง มาย ปอนด์ วิว บี ที่คอยถามไถ่เรื่องวิจัยเสมอทุกครั้งที่ได้คุยกันถึงแม้จะรู้สึกเครียด และขุ่นหัวลูกทุกทีที่คุยเรื่องนี้ แต่ก็ขอบคุณสำหรับทุก ๆ ความห่วงใยที่มีให้ ยิ่งไปกว่านั้นขอขอบคุณ ทม ตูน ที่อยู่เป็นเพื่อนตลอดเวลาที่ผู้วิจัยต้องทำงานจนถึงดึก คอยเล่าเรื่องสนุกต่าง ๆ ที่ถึงแม้จะเล่าซ้ำเป็นร้อย ๆ รอบ แต่ผู้เขียนก็ยังรู้สึกเพลิดเพลินกับเรื่องราวนั้นตลอดการทำวิจัย ขอขอบคุณนานา น้องสาวที่คอยให้กำลังใจในการทำวิจัยอยู่เสมอ และสุดท้ายขอขอบคุณฟูจิ ที่คอยเป็นกำลังใจให้อยู่ห่าง ๆ อย่างห่วง ๆ ช่วยสร้างความสบายใจและรอยยิ้มในบางครั้งที่ท้อแท้กับการทำวิจัย ขอขอบคุณบุคคลที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นที่ทำให้การทำวิจัยในครั้งนี้เต็มไปด้วยความสนุกสนาน มีความสุขบ้างบางครั้งคราวถึงแม้จะเครียดจนอยากร้องไห้ออกมา

ขอขอบคุณเพลงทุกเพลง ซีรีส์ การ์ตูนและภาพยนตร์ทุกเรื่องที่คุณสร้างกำลังใจและความบันเทิงในยามที่ผู้วิจัยรู้สึกเหนื่อยหรือท้อแท้กับการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพลง กลัว - tattoo color ที่ผู้เขียนเปิดไปกว่าหนึ่งร้อยครั้งในช่วงเดือนสุดท้ายของการทำวิจัย ขอขอบคุณ crws หรือพี่ทิม นักกีฬา E-Sports ที่เป็นแรงผลักดันชั้นดีในการทำวิจัยครั้งนี้ ที่ขาดไปไม่ได้ ขอขอบคุณคอมพิวเตอร์เครื่องนี้ที่ถึงแม้จะอยู่กับผู้เขียนมาตั้งแต่ผู้เขียนเรียนชั้น ม.4 แต่ก็ยังอดทนการใช้งานหนักตลอดการทำวิจัย จนสุดท้ายผู้เขียนก็สามารถทำวิจัยสำเร็จด้วยคอมพิวเตอร์เครื่องนี้จนได้ และสุดท้ายนี้ ขอขอบคุณตัวผู้เขียนเองที่พยายามและทุ่มเทอย่างหนักตลอดระยะเวลา 1 ปีของการทำวิจัย ถึงแม้จะร้องไห้อย่างหนักในบางครั้ง หรือรู้สึกหมดกำลังใจในการทำวิจัยในบางที แต่ก็ยังเอาชนะตัวเองและลุกขึ้นมาเขียนวิจัยเล่มนี้ต่อจนเสร็จสมบูรณ์ได้ ขอขอบคุณที่อดทนและเฝ้ารอวันที่จะได้เขียนขอบคุณทุกคนและตัวเองในหน้านี้ จนวันนี้สามารถทำมันได้สำเร็จแล้ว บุคคลที่กล่าวมาข้างต้นล้วนเป็นกำลังใจซึ่งเป็นแรงผลักดันให้การศึกษาวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่างานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจหากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

นัชชา อ่อนจันทร์

สารบัญ

บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
สารบัญรูปภาพ	จ
บทที่ 1.....	1
บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 คำถามวิจัย.....	3
1.3 วัตถุประสงค์	3
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3
บทที่ 2.....	4
ทบทวนวรรณกรรม	4
การทบทวนแนวความคิดและงานศึกษาที่เกี่ยวข้อง	4
งานศึกษาที่เกี่ยวข้อง	4
บทที่ 3.....	22
การแต่งหน้าของชาวเกาหลีใต้	22
เครื่องสำอางเกาหลี	22
การแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีในปัจจุบัน	25
บทที่ 4.....	29
บทวิเคราะห์การแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีตั้งแต่ยุคสามอาณาจักรถึงยุคปัจจุบัน	29
บทที่ 5.....	40

สรุปผลการวิเคราะห์และข้อเสนอแนะ	40
ข้อเสนอแนะ	42
บรรณานุกรม	43
ประวัติผู้วิจัย	46

สารบัญรูปภาพ

ภาพที่ 1 ระบบ pccs.....	17
ภาพที่ 2 สบูโซดู.....	23
ภาพที่ 3 แป้ง撲คากูน.....	25
ภาพที่ 4 พระราชินีซ็อนต็อก.....	30
ภาพที่ 5 พระนางฮายอน.....	31
ภาพที่ 6 จักรพรรดินีมยองซง.....	33
ภาพที่ 7 อีจีอิน.....	35
ภาพที่ 8 CL.....	36
ภาพที่ 9 Pony Makeup.....	37
ภาพที่ 10 ซงจีอา.....	38
ภาพที่ 11 จางวอนยอง.....	39

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

สาธารณรัฐเกาหลี (Republic of Korea) หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า “เกาหลีใต้” เป็นประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางวัฒนธรรมเป็นอย่างมาก ทั้งในด้านอุตสาหกรรมบันเทิงและอุตสาหกรรมเครื่องสำอางภายหลังจากการสร้างแผนพัฒนาประเทศ โดยวัฒนธรรมเหล่านี้กลายเป็นกระแสนิยมอย่างมากจากการสอดแทรกวัฒนธรรมการเข้าไปในสื่อของวงการบันเทิงเกาหลีทั้งในดนตรี หนังส และละครชุดต่าง ๆ โดยปรากฏให้เห็นมากคือการสอดแทรกวัฒนธรรมการแต่งหน้าตามแบบฉบับสาวเกาหลีเข้าไปในสื่อจนเกิดการสร้างอัตลักษณ์การแต่งหน้าแบบฉบับเกาหลีขึ้น จะเห็นได้ว่ากระแสเคบิวตี้ (K-beauty) ซึ่งก็คือความสวยความงามตามความนิยมของเกาหลี ส่งผลให้เครื่องสำอางเกาหลีได้รับความนิยมเป็นอย่างมากในประเทศ (Voice TV, 2558) ในอดีตความงามของผู้หญิงเกาหลีเป็นมาตรฐานในการวัดความมีเสน่ห์ เนื่องจากเชื่อกันว่าเป็นสัญญาณของการเจริญพันธุ์ โดยการแต่งหน้าในเกาหลีใต้เริ่มมาตั้งแต่สมัยสามอาณาจักร โดยเริ่มจากอาณาจักรชิลลาที่มีบันทึกไว้ว่าผู้คนในยุคนี้ให้ความสำคัญกับการประพินโฉมและการแต่งกายเป็นอย่างมาก ซึ่งสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมที่ได้รับอิทธิพลมาจากจีน ในอาณาจักรชิลลา (57 ปีก่อนคริสต์ศักราช - ค.ศ. 935) มีคำกล่าวที่ว่า “ยองยูกอิลซาซัง” ซึ่งมีความหมายว่า ภายในร่างกายจะสถิตจิตวิญญาณอันงดงาม มีการใช้ทองคำที่มีอยู่มากในยุคนี้เพื่อทำเป็นเครื่องแต่งกายและเครื่องประดับ ประชาชนในอาณาจักรชิลลานั้นหลงใหลในการประพินโฉมและการแต่งกาย นักวิชาการได้ขนานนามยุคนั้นว่า “ยุคแห่งสีส้น” ในช่วงเริ่มแรก การแต่งหน้าของชาวชิลลานั้นความบางเบา ผิวขาวเหมือนไข่มุก เพื่อแสดงถึงรูปลักษณ์ที่สวยงาม แต่ในภายหลังมีการแต่งเติมสีส้นที่ฉูดฉาดมากขึ้น ในแง่ของสีส้น ชาวชิลลานิยมใช้ยอนจี ซึ่งเป็นชาดสีแดงที่ทำมาจากดอกคำฝอยอบแห้ง ใช้สำหรับทาแก้มและริมฝีปาก เพื่อเผยความละเอียดยอ่อนและสะอาด ชาวชิลลาจะถอนขนคิ้วออกเพื่อให้ใบหน้าดูเรียบร้อยยิ่งขึ้นและเพื่อเสริมความกว้างของหน้าผาก เมื่อถอนขนคิ้วออกแล้ว จะใช้มีมูก ผลิตภัณฑ์เขียนคิ้วที่มีส่วนผสมของดอกฝ้าย งาเผา ขี้เถ้าของต้นบิชและต้นไธ้ผสมกับขมิ้น มีการมัดแป้งที่ใบหน้าเพื่อผิวที่เรียบเนียนและขาวราวกระเบื้องเคลือบ ในส่วนของการแต่งกาย หญิงสาวชาวชิลลาจะนิยมไว้ผมยาวและสวมเครื่องประดับที่หัว ภายหลังได้พัฒนามาเป็นกาแซหรือวิกผมที่วิจิตรบรรจงและเต็มไปด้วยเครื่องประดับอันงดงาม บุคคลที่เป็นตัวแทนในด้านความงามของยุคนี้คือ พระนางมีซิล (ค.ศ. 540 - 635) และพระราชินีซ็อนด็อก (ไม่ปรากฏปีเกิด - พ.ศ. 1190) (Korea Society, 2565) ต่อมาในแผ่นดินโครยอ (พ.ศ. 1461 - 1935) ในยุคนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงทางความคิดเกิดขึ้น มาตรฐานความงามของหญิงสาวกลายเป็นตัววัดความสง่างาม เมื่อมาตรฐานความงามเปลี่ยนไป การประพินโฉมและ

การแต่งกายก็เปลี่ยนไปตามธรรมชาติ โดยในสตรีชนชั้นล่างที่ทำงานในสถานสร้างควมบันเทิงจะมีการแต่งหน้าที่มีสีสันฉูดฉาด ในขณะที่สตรีชนชั้นสูงจะเน้นการแต่งหน้าที่บางเบาอย่างเป็นธรรมชาติ ซึ่งทำให้ต้องมุ่งเน้นไปที่การบำรุงผิวพรรณเพื่อเผยผิวที่กระจ่างใส มีบันทึกไว้ว่าสตรีชนชั้นสูงในยุคนี้จะทาแก้มด้วยสีพีชโทนอ่อนและใช้เฉพะยอนจีที่บริเวณริมฝีปากเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามในงานสำคัญ เช่น งานแต่งงาน สตรีในชนชั้นสูงก็จะใช้ยอนจีที่บริเวณหน้าผากและแก้มด้วยเช่นกัน ซึ่งต่อมาสิ่งนี้ถูกพัฒนาและเรียกว่ายอนจี สตรีชั้นสูงในยุคนี้จะเขียนคิ้วเป็นทรงโค้งและเน้นความหนา เน้นการวาดคิ้วให้เข้ากับเส้นผ่านศูนย์กลางของดวงตา ในแผ่นดินโครยอนั้น ผู้หญิงมีอิสระทางการใช้ชีวิตและความคิดมากกว่าในยุคโชซอนและซิลลาจึงทำให้มีอิสระในการประติณโฉมและแต่งตัวในแบบที่ต้องการ ความงามในยุคนี้จึงเน้นไปที่การวัดค่าความสง่างามมากกว่า (Korea Society, 2565) ในยุคราชวงศ์โชซอน สตรีในยุคนี้ถูกปลูกฝังเรื่องการมีศีลธรรมอันดีและการมีคุณธรรมที่สง่างาม การแต่งหน้าอย่างเป็นธรรมชาติและบุคลิกที่สงบเสงี่ยมกลายเป็นคุณสมบัติที่มีค่าที่สุดสำหรับผู้หญิงในโชซอน เกณฑ์หลักสามประการสำหรับความงามของผู้หญิง ได้แก่ ชัมแบ็ก, ชัมอิก และชัมฮ็อง โดยชัมแบ็ก มีความหมายว่า “สามสีขาว” โดยมีหลักการคือเน้นความขาวของผิวหน้า ฟัน และตาขาว ชัมอิก “สามสีดำ” เน้นย้ำถึงการมีนัยต์ตาสีดำขลับ คิ้ว และผมสีดำถ่าน สุดท้าย ชัมฮ็อง “สามสีแดง” เน้นสีแดงของแก้มและริมฝีปากตลอดจนเล็บสีพีช องค์ประกอบทั้งสามนี้ถูกนำไปใช้ในการประติณโฉมและแต่งกายของสตรีโชซอน สตรีในยุคโชซอนใช้ยอนจีแต่งแต้มสีแดงบนแก้มและริมฝีปากและยกย่องผิวที่ไร้ที่ติเหมือนสังคมนาฬิกาสมัยใหม่ในปัจจุบัน ต่อมาในยุคปัจจุบัน หลังสงครามเกาหลีที่สหรัฐอเมริกาได้เข้ามาบีบบทบาทกับประเทศเกาหลีใต้หลังเกิดการแยกประเทศในปี พ.ศ. 2491 การเข้ามาของอิทธิพลตะวันตกส่งผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ภายหลังสงครามเนื่องจากมีการสร้างแผนพัฒนาเศรษฐกิจที่ดำเนินไปอย่างรวดเร็วจึงก่อให้เกิดการก่อตั้งของบริษัทผลิตเครื่องสำอางขึ้นเป็นจำนวนมากทำให้ความนิยมในด้านการแต่งหน้าเป็นไปตามค่านิยมตะวันตกที่ได้รับวัฒนธรรมเข้ามาประยุกต์ใช้ ต่อมาการแต่งหน้าของชาวเกาหลีได้มีการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปตามสังคมนาฬิกาสมัยใหม่ที่มีการพัฒนาการแต่งหน้าให้เข้ากับภูมิอากาศและค่านิยมในประเทศที่ความสวยของผู้หญิงเป็นสิ่งสำคัญในแง่ของการสร้างตัวตนและอัตลักษณ์ของตนเอง และเนื่องจากสื่อบันเทิงเกาหลีมีความนิยมเป็นอย่างมากทั้งภายในและภายนอกประเทศ จึงส่งผลให้มีการแต่งหน้าตามอัตลักษณ์และความนิยมของผู้หญิงเกาหลีเกิดขึ้น โดยเห็นได้ชัดในประเทศไทย เช่น การใช้คูชัน (Cushion) ที่ผู้หญิงเกาหลีนิยมใช้จนกลายเป็นผลิตภัณฑ์หลักในการแต่งหน้าเพราะเป็นผลิตภัณฑ์ที่ง่ายต่อการใช้งานและมีประสิทธิภาพดี ให้ผิวโกลว์ (Glow) ที่เป็นผิวพรรณตามค่านิยมแบบเกาหลี และการทาลิปสติก (Lipstick) แบบอมเบรย์ (Ombre) ที่เป็นที่นิยมในประเทศเกาหลีเนื่องจากมีค่านิยมที่ริมฝีปากต้องดู

เล็กและเป็นกระจับ หรือแม้กระทั่งการปิดขนาตาเป็นข้อแบบนักร้องหญิงเกาหลี ซึ่งกระแสเหล่านี้มีอิทธิพลจากเทรนด์เกาหลี

ดังที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าประเทศเกาหลีได้เป็นประเทศที่ผู้หญิงให้ความสำคัญกับการแต่งหน้าเพื่อสร้างอัตลักษณ์และตัวตนของตนเองมาตั้งแต่สมัยสามอาณาจักรจนถึงปัจจุบัน การพัฒนาที่เป็นไปอย่างยาวนานนี้ทำให้ผู้วิจัยเกิดความสนใจที่จะศึกษาพัฒนาการการแต่งหน้าและลักษณะการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลี

1.2 คำถามวิจัย

1.2.1 พัฒนาการและลักษณะการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีตั้งแต่ยุคสามอาณาจักรจนถึงปัจจุบัน

1.3 วัตถุประสงค์

1.3.1 เพื่อศึกษาพัฒนาการและลักษณะการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีตั้งแต่ยุคสามอาณาจักรจนถึงปัจจุบัน

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.4.1 พัฒนาการการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีเกาหลีตั้งแต่ยุคสามอาณาจักรจนถึงปัจจุบัน

1.4.2 ลักษณะการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีตั้งแต่ยุคสามอาณาจักรจนถึงปัจจุบัน

บทที่ 2

ทบทวนวรรณกรรม

การทบทวนแนวความคิดและงานศึกษาที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “อิทธิพลภายนอกที่ส่งผลต่อการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีใต้” ได้ศึกษาประเด็นที่ เกี่ยวข้องกับงานวิจัยและได้มีการทบทวนแนวความคิดและงานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับวิจัย ซึ่งมีแนวคิดที่นำมาใช้ดังนี้

งานศึกษาที่เกี่ยวข้อง

2.1 งานศึกษาวิจัยและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์เกาหลี

พระพงศ์ สุขแก้ว (2549) ได้เขียนหนังสือเรื่อง เกาหลี เรื่องเล่าผ่านกาลเวลาและได้สรุปเรื่องราวประวัติศาสตร์ของประเทศเกาหลีและกล่าวว่าเมื่อ 37 ปีก่อนคริสตกาล ชาวพื้นเมืองเกาหลี ได้ตั้งอาณาจักรของตนเองขึ้นมา โดยให้ชื่อว่า โคกูรยอ ในบริเวณที่ราบสูงตอนเหนือของประเทศหรือ ทิวทิศตะวันออกเฉียงใต้ของแมนจูเรีย โดยมีหัวหน้าเผ่าคนหนึ่งได้สถาปนาตัวเองเป็นกษัตริย์ อ้างสิทธิการปกครองตามสายเลือด มีชนชั้นนักรบจำนวนมากที่คอยคุมทาสและผู้รับใช้ไว้เป็นฐานทางการเมืองและทางเศรษฐกิจของอาณาจักร นอกจากนี้ยังมีอาณาจักรของชาวพื้นเมืองเกาหลีที่สถาปนาอำนาจขึ้นมาในเวลาไล่เลี่ยกันอีก 2 แห่ง คือ แพคเจ ซึ่งอยู่ทางด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ และซิลลา ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของคาบสมุทรเกาหลี นักประวัติศาสตร์เรียกยุคนี้ว่า “ยุคสามอาณาจักร” ในสมัยนี้อารยธรรมจีนยังคงแพร่หลายเข้าไปยังเกาหลี โดยผ่านรัฐเอียนทางตอนเหนือของจีน ในปี ค.ศ. 372 พุทธศาสนาเริ่มแพร่หลายเข้าไปยังอาณาจักรโคกูรยอเป็นครั้งแรก ในขณะที่อาณาจักรโคกูรยอได้ร่างประมวลกฎหมายแบบจีน จัดตั้งมหาวิทยาลัยแห่งชาติขึ้นสอนลัทธิขงจื้อและประวัติศาสตร์จีน ตลอดจนรับถ่ายทอดเอาวิทยาการใหม่ ๆ จากจีนหลายประการเป็นต้นว่า การเก็บภาษีการเกษตร การเกณฑ์แรงงาน การปกครองตามระบบข้าราชการ การจัดองค์กรทางทหาร และประเพณีบูชาวิญญาณของบรรพบุรุษ ซึ่งมีผลทำให้การปกครองแบบชนเผ่าเดิมเสื่อมอิทธิพลลง แต่ได้รวมตัวเป็นอาณาจักรที่เข้มแข็ง มีความเป็นปึกแผ่นมั่นคงขึ้นในคาบสมุทรเกาหลีเป็นครั้งแรก

ไพบูลย์ ปิตะเสน (2545) ได้เขียนหนังสือเรื่อง ประวัติศาสตร์เกาหลีจากยุคเผ่าพันธุ์ถึงราชวงศ์สุดท้าย และได้กล่าวถึงประเด็นการรวมกันของสามอาณาจักรเกาหลีในอดีตไว้ว่า ในช่วงที่เกาหลีเข้าสู่ยุคอาณาจักรสามก๊กคือ อาณาจักรโคกูรยอ อาณาจักรแพคเจ และอาณาจักรซิลลานั้น ทางประเทศจีนเองก็ตกอยู่ภายใต้ความสับสนวุ่นวายทางการเมืองและการแย่งชิงอำนาจ มีการเปลี่ยน

อำนาจของราชวงศ์ต่าง ๆ ตลอดเวลา ส่งผลให้อาณาจักรต่าง ๆ บนคาบสมุทรเกาหลีค่อนข้างสงบ เนื่องจากจีนต้องใช้เวลาแก้ไขปัญหภายในเป็นเวลาหลายร้อยปี ครั้นถึงปี ค.ศ. 581 “ราชวงศ์สุ่ย” สามารถรวมจีนให้เป็นหนึ่งเดียวกันได้ แม้ว่าจะปกครองจีนได้เพียง 37 ปี แต่ราชวงศ์ต่อมาคือ “ราชวงศ์ถัง” สามารถปกครองจีนได้ยาวนานกว่า 300 ปี และราชวงศ์ถังนี้เองมีส่วนช่วยเหลือให้อาณาจักรซิลล่าก้าวสู่อำนาจโดยการยึดครองแผ่นดินของทุกอาณาจักรบนคาบสมุทรเกาหลีไว้ได้อย่างราบคาบ

ในช่วงปลายศตวรรษที่ 6 อาณาจักรซิลลาเริ่มเข้มแข็งมากขึ้นพร้อม ๆ กับที่ความสัมพันธ์ของอาณาจักรทั้ง 3 ก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป โดยพันธมิตรเดิมของอาณาจักรซิลลา คืออาณาจักรแพคเจได้เริ่มหันไปผูกมิตรกับอาณาจักรโคกูรยอเพื่อพยายามต้านทานอำนาจของอาณาจักรซิลลาที่เพิ่มมากขึ้น ส่วนอาณาจักรซิลลาก็ตระหนักถึงการหาพันธมิตรร่วม จึงเลือกที่จะผูกมิตรกับราชวงศ์สุ่ยที่ก้าวขึ้นมา มีอำนาจในจีนช่วงนั้น

หลังจากที่ราชวงศ์สุ่ยรวมจีนเป็นหนึ่งเดียวได้แล้ว ในปี ค.ศ. 598 จักรพรรดิเหวินตี้ของจีนได้ส่งออกกองกำลังประมาณ 300,000 คนเข้าโจมตีอาณาจักรโคกูรยอซึ่งทางอาณาจักรโคกูรยอก็ได้เตรียมการทำสงครามครั้งนี้ไว้แล้วและได้ส่งกองกำลังเข้าต้านแถบลุ่มแม่น้ำเหลียว จนกองทัพสุ่ยไม่สามารถข้ามดินแดนมาได้ ในปี ค.ศ. 612 จักรพรรดิองค์ต่อมาคือ “จักรพรรดิหยางตี้” ได้พยายามกลับมายึดดินแดนอาณาจักรโคกูรยออีกครั้ง ส่วนทางอาณาจักรโคกูรยอก็ได้เตรียมการเป็นอย่างดีเช่นเคย โดย “นายพลอีลีจิมุนด็อก” ได้รับมอบหมายจากกษัตริย์แห่งอาณาจักรโคกูรยอให้นำทัพต้านกองกำลังจากจีน ส่งผลให้จีนต้องสูญเสียกำลังทหารไปเป็นอันมาก ท้ายที่สุดจักรพรรดิหยางตี้ต้องยอมจำนนและถอยทัพกลับจีน ปัญหาใหญ่ต่อมาที่เกิดขึ้นกับอาณาจักรโคกูรยอมีใช้ปัญหาที่เกิดจากการรุกรานจากภายนอก แต่เกิดจากความขัดแย้งภายในชนชั้นปกครองด้วยตัวเอง ต่อมานายพลยอนแกโซมุนได้ผูกสัมพันธ์กับอาณาจักรแพคเจ และได้พยายามเข้ายึดดินแดนแถบลุ่มแม่น้ำฮันคินจากอาณาจักรซิลลา เพื่อตัดขาดการติดต่อของอาณาจักรซิลลากับราชวงศ์ถังของจีน จักรพรรดิแห่งราชวงศ์ถังของจีนเริ่มตระหนักถึงความเข้มแข็งของอาณาจักรโคกูรยอ จึงเริ่มทำข้อตกลงกับอาณาจักรซิลลาเพื่อให้ร่วมโจมตีอาณาจักรโคกูรยอจากทางใต้ ซึ่งนับว่าประสบผลสำเร็จในเวลาต่อมา ขณะที่อาณาจักรโคกูรยออยู่ในภาวะเตรียมพร้อมทางสงครามกับจีนที่รุกรานอยู่บ่อยครั้ง ซิลลาก็ได้เตรียมผสมพร้อมทางทหารมากขึ้น โดยมีเป้าหมายในการทำสงครามเพื่อยึดดินแดนทั้งหมดของคาบสมุทรเกาหลี ส่วนอาณาจักรแพคเจนั้นก็เริ่มมีการใช้ทรัพยากรและบุคลากรจำนวนมากไปในงานก่อสร้าง ชนชั้นผู้นำก็เริ่มไร้ระเบียบและหย่อนยานวินัยด้านการทหาร แต่กษัตริย์องค์ต่อมาคือ “กษัตริย์อียจา” ทรงเริ่มตระหนักใยความคิดของอาณาจักรซิลลา จึงได้ทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับอาณาจักรโคกูรยอ และญี่ปุ่นอีกครั้ง ต่อมาในศตวรรษที่ 7 อาณาจักรซิลลาเริ่มมีความแข็งแกร่งด้านการทหารมากขึ้น

ผู้นำทางทหารที่มีความสามารถจากสถาบันฝึกการทหารของอาณาจักรซิลลาหลายคนมีบทบาทมาก ในยุคนี้ เช่น นายพลคิมซุนชู และ นายพลคิมยูชิน ในปี ค.ศ. 654 หลังการสิ้นพระชนม์ของอาซิโนชิน ด็อก นายพลคิมซุนชูได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นกษัตริย์ทรงพระนามว่า “แทจงมูยอล” ยังส่งผลให้อาณาจักรซิลลาใกล้ชิดกับราชวงศ์ถังของจีนมากขึ้น มีการวางแผนให้อาณาจักรซิลลาเข้าโจมตีอาณาจักรแพคเจก่อน ในที่สุดอาณาจักรแพคเจจำต้องยอมแพ้ต่อจีนอย่างเป็นทางการในวันที่ 18 กรกฎาคม ค.ศ. 660 โดยกษัตริย์อียีจางได้ทรงลี้ภัยไปยังเมืองอู๋จิ้น และถือเป็นการสิ้นสุดอาณาจักรแพคเจ

ในปี ค.ศ 667 กองกำลังร่วมจีนและอาณาจักรซิลลาได้เข้าโจมตีอาณาจักรโคกูรยออีกครั้ง โดยทางจีนได้ส่งนายพลลีซื่อฉีและนายพลสุยเจินไซ่ว นำกำลังกองทัพบกและกองทัพเรือ ส่วนกองทัพของอาณาจักรซิลลานั้นโดยนายพลคิมอินมุน ครั้นนี้กองกำลังสามารถมิซึยหรืออาณาจักรโคกูรยอ หลังจากจีนมีอำนาจเหนือโคกูรยอแล้ว นายพลสุยเจินไซ่วก็ได้บริหารแต่งตั้งให้เป็รผู้ว่าการทหารปกครองเขตโคกูรยอ ซึ่งถูกผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของจีน ทุกครั้งที่จีนสามารถยึดครองดินแดนอาณาจักรอื่นได้ ก็มักจะส่งชาวจีนไปปกครองและพยายามถ่ายทอดความคิด ตลอดจนวัฒนธรรมต่าง ๆ เพื่อให้เกิดกระบวนการกลืนทางวัฒนธรรมและกลายเป็นส่วนหนึ่งของจีนในที่สุด หลังจากทีประสบความสำเร็จในการโจมตีอาณาจักรโคกูรยอแล้ว ทางทหารจีนได้แต่งตั้งผู้นำที่เป็นเพียงหุ่นเชิดของตนโดยมาจากเชื้อพระวงศ์เดิมของแต่ละอาณาจักร เพื่อเป็นการทานอำนาจของอาณาจักรซิลลา ส่วนทางซิลลาก็เริ่มตระหนักว่าจีนไม่ได้ตั้งใจให้ซิลลามีอำนาจเหนือดินแดนทั้งหมดในคาบสมุทรเกาหลี ดังนั้นกษัตริย์ของซิลลาจึงเริ่มมีการสนับสนุนกลุ่มกบฏที่ต่อต้านอำนาจของจีนอย่างลับ ๆ ในปี ค.ศ. อาณาจักรซิลลาเริ่มเป็นศัตรูกับราชวงศ์ถังของจีนอย่างเปิดเผย การที่อาณาจักรซิลลานั้นสามารถต้านทานอำนาจของจีนได้เป็นผลสำเร็จนั้นส่งผลให้ชนเผ่าและอาณาจักรอื่น ๆ ที่ตกอยู่ภายใต้การปกครองของจีนเริ่มทำการต่อสู้เพื่อแย่งชิงดินแดนกลับคืนจากจีน ในปี ค.ศ. 698 นายพลแทโจยองได้นำเหล่าทหารของอาณาจักรโคกูรยอเดิมที่อาศัยอยู่ในค่ายกักกันที่เมืองหยิงโจวของจีนอพยพกลับมาตั้งถิ่นฐานบริเวณคีรินและตั้งอาณาจักร “ฉิน” จากนั้นจึงได้เปลี่ยนชื่อเป็นอาณาจักร “พัลแฮ” และสถาปนาตนเองขึ้นเป็นกษัตริย์โกในปี ค.ศ. 713 ภายหลังก อาณาจักรพัลแฮได้ล่มสลายในเวลาใกล้เคียงกับราชวงศ์ถังของจีน โดยในปี ค.ศ. 926 ชาวชิตันซึ่งควบคุมดินแดนของแมนจูเรียและจีนตอนเหนือ ได้เข้ายึดครองอาณาจักรพัลแฮ ชนชั้นปกครองของพัลแฮจึงอพยพลงใต้เพื่อร่วมมือกับราชวงศ์โครยอที่ก้าวขึ้นมาใช้อำนาจแทนอาณาจักรซิลลาในเวลาต่อมา

Korean Culture Center (ม.ป.ป) เขียนบทความเกี่ยวกับประเทศเกาหลีในยุคราชวงศ์โชซอนไว้ว่า ในช่วงปลายศตวรรษที่ 14 โครยอเกิดปัญหาธรมุร้ายขึ้นทั้งศึกในและศึกนอก มีการแก่งแย่ง

ซึ่งอำนาจในราชวงศ์ ในขณะที่เดียวกันก็มีโจรโพกผ้าแดงและโจรสลัดแววุกเข้ามารุกราน ในเวลานั้นแม่ทัพอีซงกเยได้รับความนิยมนิยมจากประชาชนเนื่องจากสามารถขับไล่ผู้รุกรานได้ หลังจากโค่นล้มราชวงศ์โครยอลงก็สถาปนาราชวงศ์ใหม่คือ “โซซอน” และก้าวขึ้นเป็นกษัตริย์ในฐานะกษัตริย์พระองค์แรก พระเจ้าแทโจได้เลือกฮันยง (ปัจจุบันคือโซล) ให้เป็นเมืองหลวงของราชวงศ์ใหม่ ซึ่งมีทำเลที่ตั้งที่เป็นสิริมงคลตามหลักฮวงจุ้ย พระองค์ยังทรงรับสั่งให้สร้างพระราชวังคยองบกกุงและ ศาลชงมโยขึ้น รวมทั้งถนนหนทางและตลาดค้าขาย เมืองหลวงใหม่ตั้งอยู่ใจกลางคาบสมุทรเกาหลี มีแม่น้ำฮันกึงไหลผ่านทำให้การเดินทางไปมาสะดวก พระเจ้าแทจง กษัตริย์องค์ที่สามและพระโอรสแห่งกษัตริย์ผู้ก่อตั้งราชวงศ์ทรงมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งในการปฏิรูประบอบการเมือง การปกครองให้มีเสถียรภาพ พระองค์ทรงนำระบบการระบุด่วนมาใช้ โดยประชาชนทุกคนจะต้องลงทะเบียนราษฎรและพกป้ายโฮแพไว้กับตัว นอกจากนี้พระองค์ยังทรงจัดตั้งกระทรวงขึ้นหกกระทรวงเพื่อปกครองประเทศ ได้แก่ กระทรวงบริหารงานบุคคล การคลัง พิธีการทูต กลาโหม ยุติธรรม และงานแผ่นดิน พระเจ้าเซจง กษัตริย์องค์ที่สี่และพระโอรสของพระเจ้าแทจง ทรงนำพระราชราษฎรเข้าสู่ยุคแห่งความรู้เรื่องทั้งทางวัฒนธรรม สังคม และการเมือง เหล่านักปราชญ์แห่งชิบฮยอนจอน (สถาบันวิจัย) ได้พัฒนานโยบายที่ชัดเจนและเปี่ยมประสิทธิภาพ ในระหว่างรัชสมัยของพระเจ้าเซโจ พระเจ้าเยจงและพระเจ้าชองจง มีการบัญญัติคยองกุก แดจอน (ประมวลกฎหมาย) ขึ้นเพื่อเป็นรากฐานให้เกิดระบอบการปกครองที่ยั่งยืนนาน

การประดิษฐ์อักษรฮันกิล

ภาษาเกาหลีใช้ตัวอักษรจีนในการอ่านเขียนมาเป็นเวลานานหลายศตวรรษ มีการคิดค้นระบบอีดุและฮยงซัลซึนซึ่งเป็นระบบที่ใช้ตัวอักษรจีนแสดงเสียงภาษาเกาหลี แต่ก็ยังมีจุดที่ต้องปรับปรุงอยู่มาก ในปี 1443 พระเจ้าเซจงได้ทรงประดิษฐ์ตัวอักษรฮันกิล(ตัวอักษรเกาหลี)ขึ้นและประกาศใช้ในอีกสามปีต่อมาในปี 1446 รูปทรงของตัวอักษรฮันกิลเลียนแบบรูปทรงของช่องปากที่แปรเปลี่ยนไปตามการออกเสียง นักวิชาการหลายคนกล่าวว่าฮันกิลคือระบบการเขียนที่เป็นไปตามหลักภาษาศาสตร์และเรียนง่ายที่สุดในโลก ระบบฮันกิลประสบความสำเร็จในการสื่อสารระหว่างรัฐบาลและประชาชน ทั้งยังมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการวางรากฐานของประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าทางวัฒนธรรม

การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ในรัชสมัยโซซอนมีการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างยิ่งยวด ชากยอกกู (นาฬิกาน้ำ) อังบูอิลกู (นาฬิกาแดด) และฮนซอนอีย (ลูกโลกดาราศาสตร์) ล้วนประดิษฐ์ขึ้นในช่วงต้นรัชสมัยโซซอน

รวมทั้งเครื่องวัดปริมาณน้ำฝนที่เรียกว่าซีกอูกิ ชั้นแรกของโลกด้วย นอกจากนี้ยังมีการสำรวจพื้นที่และทำแผนที่ขึ้นโดยเครื่องอินจีอียและเครื่องคยูฮยอง ในช่วงรัชสมัยพระเจ้าแทโจ มีการวาด แผนที่ท้องฟ้าหรือซอซงยอลซาพุนยาซีโดขึ้นตามแผนที่เดิมที่วาดไว้ในสมัยโคกูรยอ ในช่วงรัชสมัยพระเจ้าเซจง มีการคำนวณ การเคลื่อนที่ของดวงดาวหลักเจ็ดดวง หรือซิลจงซันตามปฏิทิน โสวณือลีของจีน และปฏิทินอิสลามของอาหรับ องค์ความรู้ทางการแพทย์ได้รุดหน้าเป็นอย่างมาก ทั้งฮยงยัก ชิบซองบัง (ใบสั่งยาการแพทย์แผนเกาหลี) อียบัง ยูซี (ใบสั่งยาตามหมวดหมู่) ล้วนแล้วแต่ถูกนำมาใช้ มีการประดิษฐ์ตัวพิมพ์โลหะ เช่น คยเมมีจาและคาบินจาในรัชสมัยพระเจ้าแทจงและพระเจ้าเซจงทำให้พิมพ์หนังสือได้เป็นจำนวนมาก

ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของราชวงศ์โชซอน

ราชวงศ์โชซอนคงความสัมพันธ์อันดีกับราชวงศ์หมิงของจีน ทั้งสองราชวงศ์ต่างส่งราชทูตไปมาหาสู่กันทุกปี ทั้งมียังแลกเปลี่ยนทางด้านเศรษฐกิจและวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง โชซอนยังได้ยอมรับคำร้องขอของญี่ปุ่นที่ต้องการให้เปิดท่าเรือขึ้นที่ปูซาน ชินแฮ และอูลซัน เพื่อทำการค้าแบบทวิภาคี ในปี 1443 โชซอนได้ลงนามทำข้อตกลงการค้าแบบทวิภาคีกับผู้นำตระกูลลีชิมะของญี่ปุ่น นอกจากนี้ยังได้ทำการค้ากับประเทศในเอเชีย เช่น ริวกีว สยาม และชวา

การพัฒนาทักษะงานฝีมือ

เครื่องลายครามถือเป็นตัวแทนงานหัตถกรรมที่โดดเด่นที่สุดในรัชสมัยโชซอน มีการใช้เครื่องสังคโลกสีฟ้าเทาหรือเครื่องกระเบื้องสีขาวกันอย่างกว้างขวางทั้งในราชสำนักและกรมกองต่างๆ ฝีมือการปั้นเครื่องลายครามได้พัฒนาขึ้นถึงจุดสูงสุดในช่วงประมาณศตวรรษที่ 16 เครื่องกระเบื้องสีขาวเน้นการปั้นแต่งแบบเรียบง่ายขาวสะอาดตามธรรมเนียมนิยมตั้งแต่สมัยโครยอซึ่งเป็นที่ชื่นชอบของเหล่านักปราชญ์ขงจื้อผู้ที่มีรสนิยมชั้นสูง

อิมจิน แวรัน (การรุกรานของญี่ปุ่นปี 1592)

โชซอนมีความสัมพันธ์อันดีกับญี่ปุ่นตลอดช่วงศตวรรษที่ 14 และ 15 อย่างไรก็ตาม เมื่อก้าวเข้าสู่ศตวรรษที่ 16 ญี่ปุ่นได้เรียกร้องส่วนแบ่งในการค้าแบบทวิภาคีมากขึ้น แต่โชซอนปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามข้อเรียกร้องนั้น ญี่ปุ่นสร้างความปั่นป่วนให้กับโชซอนโดยก่อความวุ่นวายขึ้นโดยการก่อกบฏใน 3 เมืองท่าเรียกว่าซัมโพแวรัน (ปี 1510) การบุกโจรกรรมอีลมโยที่เรียกว่า อีลมโยแวนยอน (ปี 1555) โทโยโตมิ ฮิเดโยชิได้รวบรวมอาณาจักรญี่ปุ่นให้เป็นหนึ่งเดียวเป็นการสิ้นสุดช่วงยุคสงคราม

ระหว่างรัฐที่ยาวนานมาถึง 120 ปี หลังจากนั้นในปี 1592 เขายกกองกำลัง รวบรวม 200,000 คนเข้าบุกโซซอน โดยหวังที่จะลดทอนอำนาจจากเหล่าโชกุน (นายพลทหารญี่ปุ่น) และสร้างฐานอำนาจในญี่ปุ่นให้มั่นคงตั้งแต่ ปี 1592-1598 เป็นเวลากว่า 7 ปี มีสงครามเกิดขึ้น 2 ครั้ง สงครามนี้เรียกว่าอิมจินแควร์น (การรุกรานของญี่ปุ่นปี 1592) พระเจ้าซอนโจทรงลี้ภัยไปยังอียูซึ่งอยู่ใกล้กับราชวงศ์หมิงของจีนและขอให้หมิงช่วยต่อสู้กับกองทัพญี่ปุ่น ญี่ปุ่นกรีธาทัพบุกเข้าไปในแคว้นทางตอนเหนือของโซซอน ชาวเกาหลีทั่วเขตแคว้นดินแดนต่างพากันจับอาวุธขึ้นสู้เพื่อปกป้องแผ่นดินและที่จะล้มไปไม่ได้ก็คือมหายุทธนาวิที่พลเรือเอกอิ ซุน-ชินได้นำกองทัพเรือโซซอนบุกเข้าพิชิตญี่ปุ่นผู้บุกเข้ารุกรานครั้งแล้วครั้งเล่าและยืนหยัดป้องกันอยู่ข้างอู่บ้านของชาติในจังหวัดชอลลาโดเอาไว้ได้ กองทัพญี่ปุ่นถอนกำลังออกจากเกาหลี แต่ก็เข้าบุกโจมตีโซซอนอีกครั้งในปี 1597 แม้ว่าจะเหลือเรือรบเพียง 13 ลำ แต่จอมทัพเรืออิ ซุน-ชินก็สามารถพิชิตกองทัพญี่ปุ่นที่มีเรือรบถึง 133 ลำได้ ศักมทานทีในช่องแคบมยองรยงนับเป็นสงครามประจัญบานครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดครั้งหนึ่งเท่าที่เคยมีมาควรค่าแก่การจารึกไว้ในหน้าประวัติศาสตร์ยุทธนาวิของโลก หลังจากทีโทโยโตมิ อิเดโยชิสิ้นชีพ กองทัพญี่ปุ่นก็ล่าถอยกลับมาตุภูมิ สงครามยาวนานเจ็ดปีนี้ได้ทำลายแหล่งมรดกทางวัฒนธรรมในโซซอนไปมากมาย ซึ่งรวมถึงวัดพุทธทุกชาติด้วย ทหารญี่ปุ่นช่วงชิงหนังสือ ตัวพิมพ์ และงานศิลปะไปจากโซซอน ญี่ปุ่นใช้ของที่ปล้นชิงมาได้นี้เพิ่มพูนความรู้ความเชี่ยวชาญและศิลปกรรมในประเทศของตน ส่วนช่างปั้นที่กองทัพญี่ปุ่นได้ลักพาตัวไปจากโซซอนก็ช่วยญี่ปุ่นพัฒนาวัฒนธรรมทางด้านเครื่องลายครามของตนเองขึ้นมา การพัฒนาวัฒนธรรมในระดับรากหญ้า ในช่วงปลายรัชสมัยโซซอน ประเทศก้าวเข้าสู่การพัฒนาทางด้านอุตสาหกรรมและการค้า เด็กหลายคนสามารถเลือกศึกษาในโรงเรียนเอกชนใกล้บ้านได้ ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและ เริ่มสนใจแสวงหาความบันเทิงรูปแบบต่างๆ มีการตีพิมพ์งานเขียนมากมาย โดยใช้ระบบฮันกิลซึ่งอ่านและเข้าใจได้ง่าย เมื่อเทียบกับวรรณกรรมที่เขียนด้วยตัวอักษรจีน มีการพัฒนาการแสดงต่างๆ เช่น พันโซรี (การร้องเพลงเล่าเรื่อง) และระบำหน้ากากพันโซรี เป็นการแสดงที่สร้างความครื้นเครงเป็นอย่างมากด้วยวิธีการเล่าเรื่องผ่านการพรรณนาขับขาน ทำให้ได้รับความนิยมเป็นวงกว้าง พัฒนาจนกลายเป็นวัฒนธรรมความบันเทิงหลักในหมู่ชนชั้นอาชีพ ตัวตลกจะคอยเพิ่มหรือตัดทอนเรื่องราวในขณะเล่าเรื่อง ส่วนผู้ชมก็สามารถร่วมสนุกไปกับการแสดงได้ด้วยการตะโกนคำพูดหรือ ซูอิมแซเข้ากับจังหวะเพลง ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ชิน แจฮโย ได้เรียบเรียงพันโซรีชาซอล (เพลงเล่าเรื่อง) ขึ้นใหม่ บทเพลงพันโซรีชั้นนำห้าเรื่อง ได้แก่ ชุนฮยงกา (เพลงแห่งชุนฮยง) ชิ มซองกา (เพลงแห่งชิม ซอง) ฮึงโบกา (เพลงแห่งฮึงโบ) ซอกพยองกา (เพลงแห่งซอกพยอง) และซุกุงกา (เพลงแห่งซุกุง) ละครสวมหน้ากาก เช่น ทัลโนรีและซันแดโนรีก็เป็นการแสดงที่ได้รับความนิยมอีกประเภทเช่นกัน

พระพงศ์ สุขแก้ว (2549) ได้สรุปถึงประเด็นประเทศเกาหลีภายใต้อิทธิพลญี่ปุ่นไว้ในหนังสือ เรื่อง เกาหลี เรื่องเล่าผ่านกาลเวลาไว้ว่า ในช่วงระหว่างปี ค.ศ. 1910 – 1918 ซึ่งญี่ปุ่นปกครองเกาหลีอยู่นั้นได้กอบโกยผลประโยชน์จากเกาหลีอย่างมากมาย ทำให้ชาวเกาหลีต้องยากจนลง พวกเขาไร้อาณาต้องถูกนายทุนขับไล่ออกจากที่ดินของตน โดยนายทุนที่เข้าควบคุมเศรษฐกิจของเกาหลีหมดทุกด้านทั้งทางด้านการค้า อุตสาหกรรม นายทุนสามารถควบคุมสถาบันทางการเงินของเกาหลีไว้ได้อย่างเด็ดขาด เศรษฐกิจของเกาหลีจึงอยู่ในกำมือของญี่ปุ่นโดยสิ้นเชิง กิจกรรมทุกอย่างที่เกี่ยวกับการเมืองถูกห้ามหมด สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ จะมีการควบคุมอย่างเข้มงวด และญี่ปุ่นจึงได้จัดวางระบบรถไฟและถนนไว้อย่างดีเยี่ยม รวมทั้งกิจการสาธารณูปโภคอื่น ๆ เป็นต้นว่า การไปรษณีย์ การโทรคมนาคม และโรงไฟฟ้าน้ำตก นอกจากนั้นยังได้ลงทุนทำเหมืองแร่และอุตสาหกรรมสมัยใหม่อีก 2-3 ประเภท และมีมาตรการสาธารณสุขและความสงบเรียบร้อยภายในประเทศที่ดีมาก ทำให้ประชากรของเกาหลีเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว ขณะที่ระดับการครองชีพของชาวเกาหลีส่วนใหญ่ยังคงต่ำมากอยู่เช่นเดิม ซึ่งชาวเกาหลีต้องส่งข้าวที่ปลูกได้ไปเลี้ยงชาวญี่ปุ่นถึงครึ่งหนึ่งของข้าวที่ผลิตได้ ในขณะที่การบริโภคข้าวต่อบุคคลของชาวเกาหลีลดลงถึงร้อยละ 45 แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า สวัสดิภาพต่ำลง โครงการปรับปรุงทางด้านเศรษฐกิจของเกาหลีให้ทันสมัยยังไม่ประสบความสำเร็จ สำหรับวิธีการกลืนเกาหลีซึ่งญี่ปุ่นนิยมใช้มากที่สุดก็คือการใช้ภาษาและเครื่องมือการศึกษาเป็นหลัก โดยการบังคับให้โรงเรียนและสถาบันการศึกษาทุกแห่ง เปิดสอนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาบังคับและมีวิชาเรียนมากกว่าภาษาอื่น ๆ ขณะเดียวกันก็ขยายโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาเพิ่มขึ้น โดยโรงเรียนที่จัดขึ้นใหม่ทุกแห่งจะใช้ครูญี่ปุ่นเป็นผู้สอน และเพื่อป้องกันไม่ให้ปัญญาชนเกาหลีดิ้นรนขออนุญาตเปิดมหาวิทยาลัยเอกชนขึ้น ค.ศ. 1924 ญี่ปุ่นได้ประกาศโครงการจัดตั้งมหาวิทยาลัยแห่งแรกขึ้นในเกาหลี ต่อมาอีก 2 ปี มหาวิทยาลัยแห่งแรกชื่อ เคอิโจ อิมพีเรียล ก็เปิดการสอนวิชาแพทยศาสตร์ นิติศาสตร์ มนุษยศาสตร์ แต่นักศึกษามีโอกาสน้อยมากที่จะเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ เพราะมหาวิทยาลัยจัดสรรโควตาให้ชาวญี่ปุ่นเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นโอกาสเดียวที่ชาวเกาหลีจะได้รับการศึกษาชั้นสูงก็คือไปเรียนที่ประเทศญี่ปุ่น ใน ค.ศ. 1930 ประมาณ 3,000 คนต้องเสียค่าใช้จ่ายมากและมีอีกจำนวนเล็กน้อยได้มีโอกาสศึกษาในมหาวิทยาลัยชั้นนำของสหรัฐฯ และประเทศอื่น ๆ ในยุโรป

ยอดชาย วิถีพานิช (2561) ได้เขียนบทความวิชาการเรื่อง ปัญหาคาบสมุทรเกาหลี: จากจุดเริ่มต้นถึงความหวังที่รออยู่ โดยได้สรุปประเด็นเกี่ยวกับสงครามเกาหลีไว้ว่า เมื่อวันที่ 25 มิถุนายน พ.ศ. 2493 กองทัพเกาหลีเหนือเคลื่อนผ่านเส้นขนานที่ 38 มายังเกาหลีใต้ ดินแดนเกาหลีต้องประสบกับภาวะสงครามครั้งยิ่งใหญ่ นับตั้งแต่สงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลงสงครามครั้งนี้เรียกกันว่า “สงครามเกาหลี” เป็นสงครามที่ดำเนินต่อเนื่องเป็นระยะเวลาจนถึง 4 ปี ประธานาธิบดีแฮร์รี เอส ทรูแมน

ของสหรัฐอเมริกาในขณะนั้น ได้เดินทางไปยังสหประชาชาติเพื่อขอคำอนุมัติในการนำกำลังสหประชาชาติเข้าทำการยุติสงครามและเพื่อให้เกาหลีเหนือถอนกำลังไปที่เส้นขนานที่ 38 รวมถึงจัดตั้งคณะกรรมการสหประชาชาติเพื่อเฝ้าดูสถานการณ์และให้ระงับการช่วยเหลือรัฐบาลเกาหลีเหนือ ซึ่งเรื่องดังกล่าวประธานาธิบดีแฮร์รี เอส. ทรูแมน ได้กระทำไปโดยไม่ได้มีการเสนอเรื่องต่อที่ประชุมสภาของ สหรัฐอเมริกาเพื่อพิจารณาก่อน แต่ทั้งนี้ คณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติก็ได้ผ่านมติดังกล่าวอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์โดยปราศจากผู้แทนของสหภาพโซเวียตเข้าร่วมในการประชุมครั้งนี้ โดยสหประชาชาติได้ให้การช่วยเหลือเกาหลีใต้ตั้งนั้น สหรัฐอเมริกาจึงได้ส่งกำลังทหารและส่งกำลังบำรุงจากชาติสมาชิก คือ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ อังกฤษ ฝรั่งเศส แอฟริกาใต้ ตุรกี ไทย กรีซ เนเธอร์แลนด์ เอธิโอเปีย โคลัมเบีย ฟิลิปปินส์เบลเยียม และลักแซมเบิร์ก เข้าร่วม และเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม พ.ศ. 2496 ทั้ง 2 ฝ่ายต่างหยุดยิงกัน ซึ่งแนวรบนั้นอยู่ที่ประมาณเส้นขนานที่ 38 ดังนั้นเขตปลอดทหารจึงถูกกำหนดขึ้นที่บริเวณนั้น และต่อมาเกาหลีเหนือและสหรัฐอเมริกาได้ลงนามในสนธิสัญญาสงบศึกกัน

ปิยะรัตน์ ไชยสงวน (2556) ได้สรุปถึงประเด็นการเผยแพร่วัฒนธรรมอเมริกาสู่ประเทศเกาหลีใต้ ผ่านงานศึกษาวิจัยเรื่อง การเผยแพร่วัฒนธรรมอเมริกาสู่ประเทศเกาหลีใต้ กรณีศึกษาละครเวทีเรื่อง Catch me if you can ไว้ว่า การรับวัฒนธรรมของเกาหลีใต้มีอยู่สองช่วงและสองประเภทด้วยกัน โดยในช่วงแรกคือ ปลายราชวงศ์โชซอน และช่วงที่สองคือหลังสงครามเกาหลีในปี ค.ศ. 1950-1953 ที่กองทัพสหรัฐเข้ามาตั้ง ฐานทัพในประเทศเกาหลีส่งผลให้รับเอาวัฒนธรรมรูปแบบต่าง ๆ เข้ามา ในตอนที่เกิดสงครามเกาหลี สหรัฐอเมริกาได้เข้ามาสนับสนุนฝั่งเกาหลีใต้และทำให้เปลี่ยนแปลงระบอบการปกครองได้สำเร็จ ผลของการ เข้ามาของสหรัฐทำให้เกาหลีใต้ รับวัฒนธรรมตะวันตกทางการดำเนินชีวิต การศึกษาค่านิยมแบบตะวันตก แต่ การเข้ามาตั้งฐานทัพของอเมริกันในตอนนั้นมีผลต่อระบบเศรษฐกิจการเมือง สังคมและวัฒนธรรมของประเทศ เกาหลีในตอนนั้นเองในเวลาถัดมาได้พัฒนาประเทศได้อย่างรวดเร็วจากการสนับสนุนช่วยเหลือจากอเมริกา

2.2 งานศึกษาวิจัยและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับความงามในเกาหลี

ฐาปนีย์ เลิศอัศวพล (2558) สรุปถึงประเด็นประเด็นอิทธิพลที่ส่งผลต่อความงามเกาหลีในบทความ วิจัยเรื่อง การเข้ามาของกระแสความงามเกาหลีในสังคมไทยไว้ว่า ในประวัติศาสตร์เกี่ยวกับความงามของ เกาหลี คนเกาหลีเริ่มมีวัฒนธรรมเกี่ยวกับความงาม จากการได้รับอิทธิพลมาจากประเทศจีน สมัยก่อนจีนมี ความเจริญที่ก้าวหน้ากว่าเกาหลีทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ซึ่งความเจริญเหล่านี้ได้แพร่เข้ามา ในสังคมเกาหลีและมีการนำมา ปรับใช้ให้เข้ากับวัฒนธรรมดั้งเดิม

ของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แนวคิดลัทธิ ขงจื้อ ที่เข้ามาอิทธิพล ในเกาหลีและยังฝังรากลึกอยู่ในสังคมเกาหลีปัจจุบัน อิทธิพลของขงจื้อเริ่มแผ่ขยายใน ยุคสาม อาณาจักร คือ โคกูรยอ ซิลลา แพกแจ จนมาถึงยุคโชซอน ได้สถาปนาให้ลัทธิขงจื้อเป็นลัทธิประจำชาติ มีการเปลี่ยนแปลงอุดมการณ์ที่เห็นได้ชัด คือ การลดบทบาทผู้หญิง ผู้ชายมีอภิสิทธิ์เหนือเพศ หญิง ผู้หญิง จะไม่มีสิทธิในการสืบทอดมรดก ถูกกีดกันทางการศึกษา มีการบังคับไม่ให้ออกนอกบ้าน ต้องดูแลบ้านเรือนให้ เรียบร้อย ดูแลลูก จงรักภักดีต่อสามี ในยุคนี้ มีการแบ่งชนชั้นอย่างชัดเจน แต่ละ ชนชั้นก็จะมี ความแตกต่างใน การแต่งหน้าและแต่งกายตามฐานะ ชนชั้นสูงจะใช้วัสดุที่มีราคาแพงจาก จีน เช่น เครื่องสำอางที่มีทองเป็นส่วนผสม ส่วนชนชั้นล่าง จะใช้วัสดุจากธรรมชาติ เช่น แป้งข้าวเจ้า ถ่าน ผู้หญิงเกาหลีสมัยก่อนเชื่อว่า หากมี หน้าตาที่สวยงามจะได้สามีที่ดี สามารถแต่งงานกับชนชั้นสูง หรือแม้แต่พระมหากษัตริย์ได้ ผู้หญิงเกาหลีจึงหมั่น ดูแลผิวพรรณให้สวยงาม และสนใจการแต่งหน้ามากขึ้น สิ่งเหล่านี้แพร่หลายอยู่ในทุกชนชั้น ไม่ว่าจะเป็ชน ชั้นสูง หรือชนชั้นล่าง และมีการพัฒนาเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

ฐาปนีย์ เลิศอศวพล (2558) สรุปลึ้งประเด็นประเด็นทัศนคติความเกี่ยวกับความงามในเกาหลี ใน บทความวิจัยเรื่อง การเข้ามาของกระแสความงามเกาหลีในสังคมไทยไว้ว่า ชาวเกาหลีให้ความสำคัญกับรูปลักษณ์ภายนอกเป็นอย่างมาก เพราะเชื่อว่ารูปลักษณ์ภายนอกที่งดงามจะเป็นใบเบิกทางให้ประสบความสำเร็จในการดำเนินชีวิตทั้งในด้านการงานและชีวิตคู่ในสังคมเกาหลีความงามเปรียบเสมือนการแข่งขัน ผู้ที่มีใบหน้างดงามคือผู้ที่จะได้รับโอกาส เป็นที่ยอมรับและได้รับการชื่นชม ดังนั้นคนเกาหลีจึงยอมลงทุนเพื่อความงามแลกกับโอกาสที่จะเกิดความสำเร็จในชีวิตการงาน สังคม และคู่ครอง คนเกาหลีได้รับการปลูกฝังให้หมั่นดูแลตัวเองทั้งรูปร่าง และหน้าตาเพื่อรูปลักษณ์ภายนอกที่ดี โดยมีการทำศัลยกรรมเป็นตัวเลือกหนึ่งที่ได้รับ ความนิยมจากคนเกาหลีเพื่อสร้างชื่อเสียงที่โด่งดัง และเป็นที่ยึดตามองในวงการศัลยกรรมโลก การนิยมทำศัลยกรรมของคนเกาหลีมีสาเหตุมาจากความโด่งดังของดารา นักร้อง ที่สำคัญ กลุ่มคนดังกล่าวไม่ได้ปิดบังว่าตนเองได้ผ่านการทำศัลยกรรมจนมีรูปลักษณ์ที่งดงามไร้ที่ติ ด้วยใบหน้าที่เล็กได้รูป ดวงตากลมโต จมูกโด่ง จนกลายเป็นหน้าตาต้นแบบของคนจำนวนหนึ่ง และเป็นการสร้างค่านิยมเกี่ยวกับความงามให้กับหลายคนว่า การทำศัลยกรรมสามารถเปลี่ยนให้ทุกคนดูดีขึ้นและช่วยสร้างโอกาสในชีวิตให้เพิ่มมากขึ้น

อาภารัตน์ ตีรัตน์ศรีกุล (2559) ได้ศึกษาบทความวิจัยเรื่อง ดารา นักแสดงหญิงกับการศัลยกรรมความงาม (พัชรพิชา ปวีณรักษ์พงศ์ , 2552) และสรุปไว้ว่า ความสวยงามของหน้าตาและรูปร่างเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของความสำเร็จ แต่ความสามารถทางด้านการแสดงก็เป็นองค์ประกอบที่ต้องควบคู่กัน ดังนั้นการมี หน้าตาและบุคลิกภาพที่ดี นับว่าเป็นด่านแรกที่จะนำไปสู่

ความสำเร็จได้ ประกอบกับอิทธิพลของสื่อในยุค ปัจจุบันที่แสดงให้เห็นว่าความงามเป็นสิ่งแรกและเป็นสิ่งที่สำคัญที่ทำให้เกิดความดึงดูด ความสนใจกับผู้พบเห็น

วิสาชา เทียมลม (2559) เขียนบทความวิจัยเรื่อง มายาคติความงามแบบสาวเกาหลี กล่าวว่า ในมุมมองเรื่องความงามคือการประกอบสร้างสังคม กาญจนา แก้วเทพ (2540) เห็นว่าความงามของผู้หญิงคือสิ่งที่สังคมประกอบสร้างขึ้นมา มีการปรุงแต่งให้ผู้หญิงมีสถานะที่ต่ำกว่าผู้ชายด้วยอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ (Patriarchy) ผ่านสถาบันครอบครัว ศาสนา การเมือง สื่อมวลชน ความงามของผู้หญิงจึงเป็นมายาคติของผู้หญิง หนังสือเรื่อง Myth about Women Davis (1995) กล่าวว่า แม้ความงามของผู้หญิงจะเปลี่ยนไปตามเวลาและ ค่านิยมของสังคมนั้น ๆ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ไม่เปลี่ยน คือ ความงามถูกกำหนดไว้ให้เป็นสิ่งคู่กับผู้หญิง และเป็นสิ่งที่มี คุณค่าแก่การทุ่มเทเวลา เงิน ความเจ็บปวดหรือชีวิต เพื่อแลกกับความงาม แสดงให้เห็นว่าผู้หญิงถูกควบคุม จากผู้ชายด้วยการสร้างมายาคติขึ้นมาแต่วิธีจะเปลี่ยนไปตามยุคสมัย

กชกร แต่งสมุทร (2558) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง เครื่องสำอางและวัฒนธรรมการแต่งหน้า ในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 ของผู้หญิงเกาหลีใต้ ซึ่งเขียนโดย คิมมินเจ, พัคย็อน (2011) ได้ข้อสรุปว่า การแต่งหน้าของผู้หญิงและลักษณะการแต่งหน้าในแต่ละช่วงเวลา ถูกกำหนดผ่านแฟชั่นและความงาม หรือบทความที่เกี่ยวข้อง กับการโฆษณาทำให้กลายเป็นมาตรฐานที่กำหนดวัฒนธรรมแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลี ซึ่งสามารถแสดง ค่านิยมและความปรารถนาของผู้หญิง เกาหลีที่ทันสมัยโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงเกาหลีในช่วงปลายศตวรรษที่ 20 ที่จะต้องรับมือกับการเปลี่ยนแปลงสังคม

ณฤทัยชนก สุขรวยเจริญ (2559) ได้ทบทวนหนังสือเรื่อง “สวยสั่งได้ด้วยศัลยกรรมเกาหลีพีเวอร์” ซึ่งเขียนโดยอาจารย์ รวีโรจน์ (2552) และสรุปประเด็นเกี่ยวกับสภาพสังคมในแง่ของความงามของเกาหลีไว้ว่า เด็ก เกาหลีเติบโตมากับการปลูกฝังทางความคิดที่ว่า “ต้องมีหน้าตาที่ดีเพื่ออนาคตที่ดี” เสมอเพราะเชื่อว่าการมีหน้าตาที่ดีคือใบเบิกทางสู่อนาคตที่สดใส ดังนั้นสภาพสังคมเกาหลีที่เป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดคือครอบครัวที่คอยปลูกฝังลูก ๆ ในเรื่องของหน้าตาและความงามการที่ครอบครัวเกาหลีต้องการให้ลูกมีหน้าตาและการศึกษาที่ดีนี้เป็นสิ่งที่ทุกครอบครัวในเกาหลีคาดหวังกับลูกจนกลายเป็นความเชื่อ ทุกวันนี้ในเกาหลี ถ้าหากอยากมีโอกาสทางหน้าที่การงานหรือมีโอกาสมากกว่าคนอื่น ๆ ก็ต้องเพิ่มโอกาสให้ตัวเองในด้านของความงาม

2.3 งานศึกษาวิจัยและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการแต่งหน้าและการใช้สี

H&MUA Team (2564) ได้กล่าวถึงแนวความคิดเรื่องทฤษฎีสีและวงล้อสีสำหรับช่างแต่งหน้าในบทความ Colour Theory for Makeup Artists ไว้ว่าเมื่อแต่งหน้า ไม่เพียงต้องคำนึงถึงทฤษฎีของการผสมสี เท่านั้น แต่ยังต้องคำนึงถึงอัตราส่วนของแสงและเงาและความเข้มของสีด้วย ควรแยกความแตกต่างระหว่างการแต่งหน้าที่เป็นกลางและการแต่งหน้าโดยใช้สีด้วยตัวเลือกที่เป็นกลาง สีผิว สีผิว และการแต่งหน้าควรรวมกัน ใช้งาช้าง สีขาว เบจ เทา เกาลัด และดำ ในกรณีนั้น หากคุณเพิ่ม "สี" คุณสามารถสร้างความไม่ลงรอยกันกับประเภทสีธรรมชาติได้ การแต่งหน้าแบบเดียวกันอาจแตกต่างกันไปตามประเภทสีของบุคคล วิธีที่ง่ายที่สุดในการเลือกเฉดสีที่ตัดกันที่ต้องการคือการใช้ "วงล้อสี" หรือ "วงกลมสี" พิเศษ เราแต่ละคนมีความเป็นปัจเจก และสิ่งที่เหมาะกับผู้หญิงคนหนึ่งนั้นแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากอีกคนหนึ่งและวงกลมสีประกอบขึ้นในลักษณะที่ตัวแทนของเพศที่ยุติธรรมสามารถเลือกโทนสีที่เหมาะสมที่สุดในเสื้อผ้าและการแต่งหน้าได้โดยไม่ต้องกังวลใจอีกต่อไป วงกลมสีถูกคิดค้นโดยศิลปิน Johannes Itten ระดับแรก มี 3 สีหลัก : แดง, เหลือง, น้ำเงิน ระดับที่สองได้มาจากการผสมสีหลัก: สีแดงและสีเหลืองให้สีส้มสีเหลืองและสีน้ำเงิน สีเขียวสีแดงและสีน้ำเงิน สีม่วง ระดับที่สามได้มาจากการผสมสีและเฉดสีหลักและรอง ในการเพิ่มเฉดสีเดียว คุณต้องเลือกสีตรงข้ามในวงกลม หากคุณรวมสีที่อยู่ใกล้เคียงเข้าด้วยกันก็จะดูซับซ้อนซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ เมื่อเลือกเฉดสี คุณต้องใส่ใจกับ "ความอบอุ่น" หรือ "ความเย็น" โทนสีอบอุ่น – จากสีเหลืองเป็นสีแดงม่วง โทนสี เย็น – จากสีม่วงถึงเหลืองเขียว

Thanatporn Suthisansanee (ม.ป.ป.) สรุปลงประเด็นจิตวิทยาของสีในบทความเรื่อง “จิตวิทยาของสี (Color Psychology) ส่งผลต่อความรู้สึกอย่างไร?” ไว้ว่า จิตวิทยาของสี (Color Psychology) มีผลต่อการรับรู้ทางจิตใจของมนุษย์ สัมพันธ์กับอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์ที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้กับการตลาด ซึ่งหากเลือกสีที่เหมาะสมนั้นจะช่วยให้การสื่อสารทางการตลาดของเรานั้นมีประสิทธิภาพมากขึ้น ในปี 1966 นักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษอย่างเซอร์ไอแซค นิวตันค้นพบว่า เมื่อแสงสีขาว บริสุทธิ์ส่องผ่านปริซึมจะทำให้เกิดแสงสีอื่นๆ ที่มองเห็นได้ตามมา นิวตันยังค้นพบอีกด้วยว่า แสงแต่ละชนิดก็มี คลื่นแสงที่แตกต่างกันออกไปไม่ปะปนกัน การทดลองเพิ่มเติมยังแสดงให้เห็นว่าแสงสามารถรวมกันเป็นสีอื่นได้ เช่น แสงสีแดงผสมกับแสงสีเหลืองทำให้เกิดสีส้ม และบางสี เช่นสีเขียวและสีม่วงแดงจะเป็นสีที่ตัดกัน เป็นต้น ต่อมา นักวิจัย Andrew Elliot และ Markus Maier ได้ตั้งข้อสังเกตว่า “เมื่อพิจารณาจากการมองเห็นสี จิตวิทยาสีกับความรู้สึกอาจมีความสัมพันธ์กัน” แต่กลับเป็นเรื่องแปลกที่ไม่ค่อยมีงานวิจัยด้านจิตวิทยาสี ออกมามากนัก อาจเป็นเพราะในอดีตวงการวิทยาศาสตร์อาจยังไม่ให้การยอมรับศาสตร์ด้านจิตวิทยาอย่าง แพร่หลาย แต่ไม่ว่าอย่างไรเรื่องของสีและความรู้สึกเชิงจิตวิทยาก็ยังได้รับความสนใจมาตลอด จนกระทั่ง ปัจจุบันมีการนำสีไปใช้ในการ

ออกแบบและใช้งานในชีวิตประจำวันหลากหลายด้าน โดยเลือกใช้สีที่สัมพันธ์กับ ความรู้สึกและพฤติกรรมของมนุษย์ จนกลายมาเป็นแนวคิดเรื่องสีและจิตวิทยาของสีที่เราคุ้นเคยกันดีใน ปัจจุบัน แม้ว่าการรับรู้สีจะค่อนข้างเป็นเรื่องส่วนตัว แต่ผลกระทบบางอย่างก็มีความหมายที่เป็นสากล เฉดสีต่าง ๆ สามารถส่งผลกระทบได้หลากหลายตั้งแต่การกระตุ้นอารมณ์ ความรู้สึกของเราไปจนถึงการทำให้วิตก กังวล ตัวอย่างสีที่ส่งผลต่อความรู้สึก เช่น

สีแดง ดึงดูดความสนใจมากที่สุดและเกี่ยวข้องกับอารมณ์ที่รุนแรง เช่น ความรัก ความหลงใหลและความโกรธ เป็นสีสากลที่แสดงถึงความแข็งแกร่ง อำนาจ ความกล้าหาญและอันตราย สีแดงมีชีวิตชีวาเร้าใจ และน่าตื่นเต้นโดยมีส่วนเชื่อมโยงกับเรื่องเพศ เรื่องความปลอดภัย และเพิ่มความอยากอาหาร

สีส้ม เป็นสีที่แสดงถึงการให้กำลังใจในแง่ดีและความมั่นใจในตนเอง เป็นคนเปิดเผย สีส้มสื่อถึงความอบอุ่นและความสุข พลัง และเป็นการผสมผสานของสีแดงเข้ากับสีเหลือง สีส้มสามารถสร้างแรงบันดาลใจ ความกล้าหาญความกระตือรือร้นความกระปรี้กระเปร่าและความมีชีวิตชีวา นอกจากนี้ยังสามารถมีผล กระตุ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อความอยากอาหาร

สีเหลือง เป็นสีของจิตใจและสติปัญญาสะท้อนกับสมองซีกซ้ายด้านตรรกะ เป็นความคิดสร้างสรรค์ โทนของแนวคิดใหม่ ๆ และวิธีการทำสิ่งใหม่ ๆ ด้วยสีที่เบาที่สุดของสเปกตรัม สีเหลืองจึงยกระดับและส่องสว่างให้ความหวัง ความสุข และความสนุกสนาน เป็นสีที่อบอุ่นและมีความสุขที่สร้างให้จิตวิญญาณของผู้คนสดใส อย่างไรก็ตามสีเหลืองที่มากเกินไปอาจทำให้เกิดความวิตกกังวล ความหวาดกลัว ความปั่นป่วน และการเผชิญหน้า โดยเฉพาะในคนที่เครียดอยู่แล้วจึงอาจต้องระมัดระวังสีเหลืองที่มากเกินไป

สีเขียว เป็นธรรมชาติของความสมดุลและการเติบโต สงบ และปลอดภัย เป็นสัญลักษณ์ของความสามัคคีการรักษาและความมั่นคง นอกจากนี้ยังแสดงถึงความมั่นคงและการพึ่งพาตนเอง สีเขียวเข้มเกี่ยวข้องกับ การเงิน และศักดิ์ศรีจึงเป็นทางเลือกที่ดีสำหรับการทำเว็บไซต์ที่เกี่ยวกับการเงิน ในขณะที่สีเขียวอ่อน เกี่ยวข้องกับการเกิดใหม่ การเจริญเติบโต และความสดใหม่ ในทางธุรกิจสีเขียวมีประโยชน์ต่อสุขภาพและการ รักษาและส่งเสริมผลิตภัณฑ์จากธรรมชาติ แสดงถึงปลอดภัย อินทรีย์ และเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

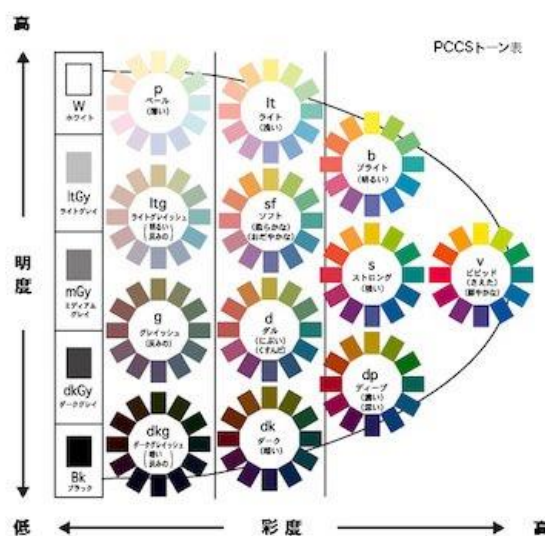
สีน้ำเงิน สีฟ้า เป็นสีของความไว้วางใจและความสงบสุข มันแสดงให้เห็นถึงความภักดีและความซื่อสัตย์ตลอดจนความอนุรักษนิยมและความสามารถในการคาดเดา สิ่งนี้มีผลตรงกันข้ามกับสมองมากกว่าสีแดง สีน้ำเงินเป็นสีที่สงบ ลดความตึงเครียด และความกลัว ชะลออัตราชีพจร และลดความ

อยากอาหาร ใน ขณะเดียวกันสีน้ำเงิน และสีฟ้าสามารถสร้างแรงบันดาลใจให้เกิดปัญญาและอุดมคติที่สูงขึ้น แต่ก็จริงใจสงวน ไว้และเจียบ ความเย็นของมันสร้างความรู้สึกปลอดภัย สีน้ำเงินจึงเป็นสีที่คนทั่วไปนิยมใช้มากที่สุด ในการใช้ เพื่อให้คนรู้สึกปลอดภัย นิยมใช้ในเครื่องบินและสายการบิน มันเกี่ยวข้องกับความรู้สึก ความ เชื่อสัตย์ สุจริตและความน่าเชื่อถือจึงช่วยในการสร้างความภักดีของลูกค้าได้เป็นอย่างดี

สีม่วง เป็นสีแห่งจินตนาการและจิตวิญญาณสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้มีอุดมการณ์สูง นอกจากนี้ยังเป็นสีที่แสดงความคิด ช่วยให้เราสามารถเชื่อมต่อกับความคิดที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น สีม่วงแสดงถึงความมั่งคั่ง มัก ใช้เพื่อแสดงถึงผลิตภัณฑ์คุณภาพสูงหรือดีกว่า หากคุณอยู่ในธุรกิจบริการให้ใช้สีม่วงในการตลาดเพื่อส่งเสริม บริการระดับสูง

Nessa Wong (ม.ป.ป.) ได้กล่าวถึงแนวทางการเลือกสีให้เข้ากับบุคลิกส่วนตัว ไว้ในบทความออนไลน์ เรื่อง การเลือกสีให้เข้ากับบุคลิกภาพส่วนตัวตามฉบับเกาหลี ไว้ว่า Linda Blair นักจิตวิทยาคลินิกชาวอังกฤษ ได้นำเสนอ "ทฤษฎี 7 วินาที" นั่นคือความประทับใจแรกที่เกิดขึ้นภายใน 7 วินาทีแรก โดยเชื่อว่าคนจะรู้สึกดี หรือไม่ดีขึ้นอยู่กับช่วงเวลานี้ แต่ทฤษฎีนี้อาจฟังดูเกินจริงเกินไป แต่ในความเป็นจริงมีหลายครั้งที่คนเราไม่มี เวลาพอที่จะศึกษาลักษณะนิสัยเบื้องต้น ดังนั้นเรื่องของรูปลักษณ์ภายนอกจึงถือเป็นสิ่งสำคัญอย่าง หลีกเลียงไม่ได้ และสีเสื้อ การแต่งหน้า สีผม เครื่องประดับและอื่นๆ จะกลายเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญในสร้างความ ประทับใจแรก และทฤษฎีสีที่เข้ากับสีผิวที่เรียกว่า "Personal Color" เกาหลีใต้ซึ่งให้ความสำคัญกับ ภาพลักษณ์ เริ่มใช้แนวคิดนี้ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ไอทอลและผู้ใช้ YouTube หลายคนได้ทดสอบเพื่อหาสี ส่วนตัวของพวกเขา

สีส่วนบุคคล (Personal Color) สีส่วนบุคคลหมายถึงสีที่เหมาะสมที่สุดสำหรับโทนสีผิวของเรา ทฤษฎีนี้ถูกนำมาใช้โดยนักวิชาการชาว อเมริกัน หลังจากที่ได้รับการแนะนำสำหรับ Orientals ดังนั้นสถานที่บางแห่งในเกาหลีใต้ที่สามารถทดสอบสีส่วนบุคคลได้จะใช้ระบบ pccs ของ ญี่ปุ่น

ภาพที่ 1 ระบบ pccs

ที่มา : https://www.creatrip.com/th/blog/10416_2565

Personal Colour ระบบนี้แบ่งได้ง่ายๆตามสีโทนร้อนและสีโทนเย็น คือ Spring Warm, Summer Cool และ Winter Cool

Spring Warm

Spring warm หมายถึงสีโทนร้อนที่มีความอึมัวตัวและความสว่างสูง นอกจากนี้ยังแบ่งย่อยได้เป็น Spring Light และ Spring Bright สีนี้เหมาะสำหรับการแต่งหน้า ทั้งแบบมัน วาวและอาจเป็นคนที่ผมไม่ดำสนิท เป็นโทนสีกุหลาบหรือสีนู้ด, สีน้ำตาลอ่อนให้ความรู้สึกคือ เหมือนผลไม้ น่ารักบริสุทธิ์

Summer Cool

Summer Cool เหมาะกับสีโทนเย็นที่มีโครม่าต่ำและมีความสว่างสูงและยังแบ่งออกได้อีกเป็น Summer Light และ Summer Mute ให้ความรู้สึกบริสุทธิ์สูงส่งและสง่างาม สีที่ไม่เหมาะสมของพวกเขาคือ สีน้ำตาลและสีส้ม การแต่งหน้าสีน้ำตาลหรือหนักเกินไปจะทำให้ดูเซย สีที่เหมาะสมคือสีชมพูและโทนสีพาสเทลที่มีความสว่างสูง เช่นสีเอิร์ธโทน สีชมพูอ่อนอย่าง Berry Pear Milk

Winter Cool

Winter Cool หมายถึงสีเย็นที่มีโครมาสูงและแบ่งตามความสว่างต่ำได้เป็น Winter Bright (%E|9E) และ Winter Deep (Hea) ไม่เหมาะสำหรับคนที่รู้สึกอบอุ่นและอ่อนโยนเกินไป แต่ เหมาะกับสีสดใส สิ่งที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับประเภทคือการมีคอนทราสต์ตัวอย่างเช่น หากใส่สีดำควรจับคู่กับสี ขาว ยิ่ง ความคมชัดของสีมากเท่าไรก็จะยิ่งแสดงเสน่ห์มากขึ้นเท่านั้น

Dailyvanity (ม.ป.ป) เขียนบทความเกี่ยวกับการแต่งหน้าสไตล์เกาหลีขั้นพื้นฐานไว้ว่าเทรนด์ แต่งหน้า ของชาวเกาหลีจะเน้นไปที่ผิวพรรณที่ไร้ตำหนิ มีความอิมันและดูอ่อนเยาว์อย่างเป็น ธรรมชาติโดยมีขั้นตอน พื้นฐานดังนี้

1.การบำรุงผิวด้วยสกินแคร์ที่ให้ความชุ่มชื้นกับผิวหน้า

ชาวเกาหลีให้ความสำคัญกับผิวหน้าเป็นอย่างมาก โดยสภาพผิวที่นิยมคือการมีผิวที่ เปล่งปลั่งและมีความชุ่มชื้นสูง โดยปกติแล้วการทำให้ผิวดูแวววาวมีมิติจะนิยมใช้ไฮไลต์ เพื่อทำให้ผิวหน้าบริเวณที่ทา มีความเล่นแสง แต่เคล็ดลับและกุญแจสำคัญของคนเกาหลี ส่วนใหญ่คือการบำรุงผิว ดังนั้นคนเกาหลี จึงใช้ผลิตภัณฑ์บำรุงผิวหน้าที่มีส่วนผสมของ วัตถุดิบที่สามารถเพิ่มความชุ่มชื้นและเติมน้ำให้แก่ผิวทั้ง กลางวันและกลางคืน และ

ผลิตภัณฑ์ที่นิยมเป็นอย่างมากคือมาสก์หน้าสำหรับใช้ข้ามคืน

2.การทาครีมกันแดด

การทาครีมกันแดดเป็นขั้นตอนที่สำคัญมากสำหรับคนเกาหลี เพราะแสงอาทิตย์ที่มีอยู่ ตามธรรมชาติ เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ คนเกาหลีจึงให้ความสำคัญกับการปกป้องผิวหน้าจาก แสง UV ครีมกันแดด แต่ละยี่ห้อจะมีเนื้อครีมและให้ผิวที่ต่างกันเมื่อทา โดยจะทาครีมกันแดด ทั่วบริเวณใบหน้า เปลือกตา ลำคอและใบหู เพราะนอกจากจะสามารถปกป้องผิวจากแสง UV ได้แล้ว ครีมกันแดดยังสามารถ ป้องกันมะเร็งผิวหนังที่ผิวไหม้จากแดดได้อีกด้วย

3.การรองพื้น

คนเกาหลีจะนิยมใช้ผลิตภัณฑ์รองพื้นผิวหน้าที่มีความบางเบาเสมือนผิวจริง มีเนื้อ ผลิตภัณฑ์ให้ความชุ่มชื้นและไม่แห้งตึง ดังนั้นผลิตภัณฑ์ที่เป็นที่นิยมของคนเกาหลีคือ คุชัน (Cushion Compacts) ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์รองพื้นที่มีส่วนผสมของน้ำมันและครีมกันแดดอยู่ ในตัว คุชันจะมาในรูปแบบตลับ พร้อมฟองน้ำสำหรับทาผลิตภัณฑ์ที่ใช้งานสะดวกสบาย อีก หนึ่งผลิตภัณฑ์ที่เป็นที่นิยมก็คือ BB

Cream ด้วยสภาพภูมิอากาศเกาหลี BB Cream จะ ทำงานกับผิวได้ดีกว่าประเทศที่มีสภาพภูมิอากาศ อยู่ในเขตร้อนชื้น เพราะ BB Cream มี ลักษณะบางเบาและยังสามารถปกปิดจุดต่างดำได้ดี แต่ถ้า หากยังชอบผลิตภัณฑ์ที่เป็นเนื้อ เหลวให้เลือกสูตรที่มีความชุ่มชื้นสูง

4.การปกปิดตำหนิตัวด้วยคอนซีลเลอร์

หากว่าการปกปิดด้วยคุชชั่นหรือ BB Cream ยังไม่สามารถสร้างประสิทธิภาพได้มาก พอ คนเกาหลีจะ นิยมปกปิดตำหนิต่าง ๆ เช่น รอยแดงจากสิว รอยสิ่ว รอยคล้ำใต้ตา คอนซีลเลอร์ที่มีเนื้อเข้มข้นกว่า ผลิตภัณฑ์รองพื้น หรือถ้าต้องการให้จุดกระทบแสง เช่น โทนกแก้มหรือจมูกมีความโดดเด่นขึ้นมา

5.การตกแต่งดวงตา

ในเกาหลี การแต่งตานับว่าเป็นจุดสำคัญของใบหน้า คนเกาหลีจะให้ความสำคัญกับ การตกแต่ง ดวงตามาก นอกจากนี้ยังมีความนิยมในการกริตอายไลเนอร์ให้หางตาดก ดูน่ารัก หรือเป็นสไตล์ที่ เรียกกันว่า “ตาลูกหมา” และ “aegyo sal” ที่แปลว่า ถุงใต้ตาที่น่ารัก หรือ เรียกกันว่าดอลลีอาย สำหรับการลงสี คนเกาหลีจะนิยมลงสีบนเปลือกตาให้อ่อน เพราะจะให้ ลุคที่ดูเป็นธรรมชาติ เช่น สี น้ำตาล สีชมพู และสีส้มอ่อนโทนพีช โดยเคล็ดลับการแต่งตาที่ ถูกต้องคือการสำรวจและค้นหาอายแชโดว์ที่เหมาะสมกับโทนสีผิว ชาวเกาหลีจำนวนมากนิยมใช้ อายไลเนอร์สีน้ำตาลเพราะจะให้ความรู้สึกที่ดู นุ่มนวลและเป็นธรรมชาติมากขึ้น เนื่องจาก อายไลเนอร์สีน้ำตาลสามารถทำให้ดวงตาดูเข้มและดกขึ้นได้ เพื่อให้ได้ดวงตาที่ดูอ่อนเหมือนสุนัข คนเกาหลีจะแต่งดวงตาให้ดูโตและหางตาดก โดยสามารถใช้เทป ติดตาสองชั้นเพื่อให้ดวงตา โดดเด่นขึ้นมาได้อีกด้วย นอกจากนี้การติดเทปตาสองชั้นจะช่วยให้ลุคดู อ่อนเยาว์ขึ้นอีกด้วย เทปติดตาสองชั้นจึงเป็นที่นิยมมากในหมู่คนเกาหลี ในส่วนของขนตา คนเกาหลี จะทำการตัด ขนตาด้วยอุปกรณ์ตัดขนตาที่ทำการลนไฟใส่ให้มีความอุ่นเล็กน้อยเพื่อให้ขนตามีความ งอน งามอย่างเป็นธรรมชาติและอยู่ทนตลอดทั้งวัน

6. คิ้ว

มีคำกล่าวที่ว่า “คิ้วคือมงกุฎของใบหน้า” ดังนั้นคนเกาหลีจึงให้ความสำคัญกับการ เขียนคิ้วเป็นอย่างมาก โดยเพื่อนรูปลักษณ์ที่ดูอ่อนเยาว์และบริสุทธิ์คือการมีคิ้วตรงที่โค้ง เล็กน้อยในช่วงปลาย ลักษณะ ของการเขียนคิ้วของคนเกาหลีคือการไล่จากสีอ่อนไปเข้ม โดยมีลักษณะตรงและเริ่มโค้งในช่วงมุมนอก ของดวงตา เพื่อไม่ให้คิ้วดูแข็งทื่อไม่มีมิติ คนเกาหลีจะใช้สปูลี่ (Spoolie) เพื่อเบลนด์กรอบคิ้วให้ดู นุ่มนวลขึ้น

7. การปิดแก้ม

คนเกาหลีปิดแก้มเพื่อเพิ่มความสดใสและดูมีผิวที่สุขภาพดี ผลิตภัณฑ์ที่นิยมใช้จะเป็น ผลิตภัณฑ์ปิดแก้มแบบแป้งและเนื้อครีม โดยลักษณะการปิดแก้มที่นิยมนั้นเรียกกันว่า “แก้มแอปเปิ้ล” คือการมีแก้มที่มีสีแดงสดใสเหมือนลูกแอปเปิ้ล โดยจะนิยมปิดให้เป็น ธรรมชาติและดูเหมือนเป็นสีเลือดฝาด ธรรมชาติของผิว สีปิดแก้มที่นิยมใช้จะเป็นสีชมพูและสีพีชเพื่อเสริมโทนของใบหน้าให้ดูสดใสและสว่างมากขึ้น

8. ริมฝีปาก

การทำปากแบบออมเบอร์รี่ที่นิยมกันทั่วโลกมีต้นกำเนิดมาจากประเทศเกาหลี การทำ ปากในลักษณะนี้ จะทำให้ริมฝีปากดูอวบอิม หลักการทำปากแบบออมเบอร์รี่คือการใช้สีที่เข้มกว่าที่ด้านในและใช้แปรงลิปสติคหรือนิ้วมือเกลี่ยให้สีมีความฟูกระจายออกอย่าง เป็นธรรมชาติ

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า ความงามของผู้หญิงเกาหลีเป็นความงามที่ ตกอยู่ภายใต้ไทม์ยาคติที่ถูกประกอบสร้างขึ้นมา โดยมีพัฒนาการมาตั้งแต่ภายหลังการแยกประเทศและ ได้รับ เยาวชนธรรมชาติตะวันตกเข้ามามาปรับใช้จากนั้นได้พัฒนาการแต่งหน้าเป็นแนวทางของตนเองจนเป็นที่นิยม แพร่หลายทั่วโลกอย่างในปัจจุบัน

2.4 งานศึกษาที่เกี่ยวข้องกับบุคคลที่มีอิทธิพลต่อความนิยมการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลี

ภุริตา บุญล้อม (2560) สรุปลงประเด็นการแต่งหน้าของ ชงฮยเยคโย นักแสดงหญิงชาวเกาหลี ใต้ ในบทความเรื่อง “ไขความลับ ชงฮยเยคโย ใช้อะไร ทำไมเธอสวยหน้าเด็ก” ไว้ว่า การแต่งหน้าและ บำรุงผิวของ ชงฮยเยคโยมีความพิถีพิถันทุกขั้นตอน เริ่มจากการดูแลผิวหน้าให้นุ่มเนียนและชุ่มชื้นอยู่ เสมอตามสไตล์ (Style) สาวเกาหลีจะอินกับผิวที่ดูอิมนี้ ไม่ว่าจะมองมุมไหนก็ดูสุขภาพดี เน้นบำรุง ผิวให้ดูเด็กและอ่อนเยาว์ ซึ่งสกิน แคร่ตัวโปรดที่เธอใช้ทุกวันคือ Time Freeze Essence และ Time Freeze Intensive Cream EX เป็นเอส เซนส์และครีมที่เมื่อใช้คู่กันแล้วจะแท็กทีมบำรุงผิวให้ยืดหยุ่น มอบความชุ่มชื้นกับผิว ถ้าบำรุงผิวดีแล้ว เรืองริ้ว รอยก็เกิดขึ้นยาก ชงฮยเยคโยจึงรักการบำรุงผิว และ รักการใช้สกินแคร์ที่ให้ผลลัพธ์ที่ดีเยี่ยมกับผิวอย่างเคร่งครัด ต่อมาเธอจะใช้ผลิตภัณฑ์ที่เป็นที่นิยมให้ หมูผู้หญิงเกาหลี คือ คูซัน เนื่องจากเป็นผลิตภัณฑ์ที่ใช้งานง่าย ชงฮย เยคโยจึงเลือกใช้คูซันในการ ปกปิด ชงฮยเยคโยยังมีอีกหนึ่งเคล็ดลับของความเป็นนางเอกหน้าเด็กจากการเขียน คิ้ว ผู้หญิงเกาหลี ชอบเขียนคิ้วกันมาก โดยเฉพาะในวงการความงามของประเทศเกาหลี เขามีความเชื่อกันว่า การแต่ง

คิ้วแบบตรง จะช่วยพรางอายุให้ดูเด็กลงได้ 3-4 ปีทีเดียว สำหรับชงฮเยคโย เธอปิดคิ้วในทุกวันด้วย Eyebrow Cushion-Cara ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์สำหรับเขียนคิ้วในรูปแบบของคุชชั่น ชงฮเยคโยให้สัมภาษณ์เรื่องคิ้ว ไว้ที่น่าสนใจว่า “เพราะรูปคิ้วจะเป็นตัวตัดสินคุณค่าโดยรวมทั้งหมดของคุณ นี่คือเหตุผลที่ฉันเล็มคิ้วให้ดูตรง และมีแท็กซี่เจอร์ นอกจากนี้สีที่ใช้ก็ควรเลือกสีที่ใกล้เคียงกับสีผมด้วย” เพราะความนิยมในตัวเธอก็ทำให้การ แต่งหน้าของเธอมีอิทธิพลต่อผู้หญิงเกาหลี

จากการทบทวนวรรณกรรมและงานศึกษาวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า การแต่งหน้าในประเทศเกาหลีใต้ได้เริ่มมาตั้งแต่ยุคโบราณ ซึ่งก็คือยุคสามอาณาจักร โดยที่สตรีในยุคนั้นจะประพินโฉมเพื่อสวมบทบาทความเป็นกุลสตรี และเพื่อเผยความสวยงามตามแบบที่ค่านิยมของสังคมกำหนดเอาไว้ และได้พัฒนาการแต่งหน้าเรื่อยมาจนถึงยุคปัจจุบัน ด้วยสภาพสังคมและค่านิยมที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาทำให้การแต่งหน้าของเกาหลีถูกพัฒนาเพื่อให้เข้ากับอัตลักษณ์และการแสดงออกของบุคคลนั้น ๆ โดยมีการใช้สีที่เหมาะสมกับสีผิวเพื่อเสริมการแสดงออกถึงอัตลักษณ์ของตัวบุคคลให้โดดเด่นยิ่งขึ้น และเพื่อแต่งให้เข้ากับสภาพอากาศและบรรยากาศในเวลานั้น ๆ โดยมีเทคนิคการแต่งหน้าที่เป็นแบบฉบับของตนเอง และกลายเป็นต้นแบบการแต่งหน้าของทั้งหลาย ๆ ประเทศในโลกตะวันออก รวมถึงประเทศไทย ด้วยการพัฒนาเหล่านี้ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาพัฒนาการการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีตั้งแต่ยุคสามอาณาจักรจนถึงยุคปัจจุบัน

บทที่ 3

การแต่งหน้าของชาวเกาหลีใต้

การแต่งหน้าของชาวเกาหลีใต้มีการพัฒนาเป็นอย่างมากตั้งแต่ในยุคโบราณจนถึงยุคปัจจุบัน ทั้งในเรื่องของการเลือกใช้ผลิตภัณฑ์และวิธีการแต่งหน้า โดยตั้งแต่เริ่มนั้น เกาหลีได้รับอิทธิพลมาจากจีนทั้งทางด้านวัฒนธรรม สถาปัตยกรรม จิตรกรรมและปติมากรรม งานเขียน วรรณคดี ศาสนาและปรัชญา โดยทำให้ในแผ่นดินชิลลานั้นเกิดความเชื่อว่าการประพินโฉมและแต่งกายให้งดงามคือสัญญาณของการเจริญพันธุ์ โดย จะเน้นการแต่งหน้าที่บางเบาเพื่อเผยความอ่อนหวานและบริสุทธิ์ ต่อมาได้มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะการ ประพินโฉมไปตามสภาพสังคม ประเพณี และวัฒนธรรมต่าง ๆ ที่ก่อตัวขึ้น โดยในแผ่นดินโครยอนั้นในสตรีชน ชั้นสูงจะใช้ยอนจีแค่ที่บริเวณปากเท่านั้น แต่ถ้าหากเป็นโอกาสสำคัญ เช่น งานแต่งงาน หรืองานสำคัญต่าง ๆ ก็จะทายอนจีที่บริเวณแก้มและหน้าผากด้วยเช่นกัน ต่อมาในยุคราชวงศ์โชซอน สตรีในยุคนี้ถูกปลูกฝังเรื่องการ มีศีลธรรมอันดีและการมีคุณธรรมที่ส่งางาม การแต่งหน้าอย่างเป็นธรรมชาติและบุคลิกที่สงบกลายเป็น คุณสมบัติที่มีค่าที่สุดสำหรับผู้หญิงในโชซอน เกณฑ์หลักสามประการสำหรับความงามของผู้หญิง ได้แก่ ชัมบัก ชัมอ๊ก และชัมฮ็อง ชัมแบ็ก “สาวสีขาว” เน้นความขาวของผิวหน้า ฟัน และตาขาว ชัมอ๊ก “สามสีดำ” เน้นย้ำถึงความจำเป็นในการสร้างรูปร่างตา คิ้ว และผมสีดำถ่าน สดท่าย ชัมฮ็อง “สามสีแดง” เน้นสีแดงของแก้มและริมฝีปากตลอดจนเล็บสีพิช ต่อมาในช่วงสงครามเกาหลี เนื่องจากเป็นประเทศตัวแทนในการทำสงคราม จึงทำให้ได้รับอิทธิพลจากญี่ปุ่นและตะวันตกเข้ามา มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านค่านิยมและวัฒนธรรมเกิดขึ้นเป็นอย่างมาก การแต่งตัวและแต่งหน้าจะพัฒนาไปให้เข้ากับวัฒนธรรมตะวันตกมากขึ้น จนกลายเป็นการแต่งหน้าตามเทรนด์เกาหลีในปัจจุบัน สิ่งเหล่านี้เกิดจากการรับเอาอิทธิพลต่าง ๆ มาปรับใช้กับวัฒนธรรมและชีวิตประจำวันของชาวเกาหลีเอง ดังนี้

เครื่องสำอางเกาหลี

เครื่องสำอางเกาหลีในอดีต

ตั้งแต่ในอดีต ชาวเกาหลีให้ความสำคัญกับการบำรุงผิวหน้าเป็นอย่างมาก ในสมัยโชซอนมีแนวความคิดว่าด้วยเรื่องของการทำให้ศีรษะเย็นในขณะที่เท้าเพื่อเป็นการขจัดพิษและสิ่งไม่ดีออกจากร่างกายด้วยหลักทางธรรมชาติ โดยมีวิธีการคือใช้ผ้าชุบน้ำอุ่นพันไว้รอบเท้าและเริ่มต้นนวด ไปทั่วใบหน้าด้วยผลิตภัณฑ์ที่มีความเย็นหรือวางผ้าเย็น ๆ ไว้บนดวงตาสักครู่ นักวิชาการในสมัย นั้นเชื่อว่า กระดูกและกล้ามเนื้อจะมีการพัฒนามากที่สุดและเป็นจุดการเจริญเติบโตสูงสุดของเส้น ผม แพทย์

ประจำศาลหอจุนได้มีการบันทึกถึงประเด็นนี้ไว้ว่า “เมื่อพลังงานลดลงผิวหนังจะเหี่ยว ย่นและผมจะเริ่มเป็นสีขาว” โดยวิธีการชะลอวัยที่เป็นที่นิยมในโลกตะวันออกก็คือการฝังเข็ม เชื่อ กันว่าการฝังเข็มจะทำให้ช่วยชะลอการหย่อนคล้อยของผิวและลดลือนริ้วรอยได้

1.1 การล้างหน้า

ในสมัยโซซอนนั้นการล้างหน้าเป็นสิ่งสำคัญ ผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในการล้างหน้าสำหรับ สตรีชั้นสูงในสมัยโซซอนมีชื่อเรียกว่า โซดู โซดูนั้นทำมาจากพืชจำพวกถั่ว โดยถั่วที่นิยมนำมาใช้มากที่สุดคือถั่วเขียวอะซูกิหรือถั่วเหลืองนำมาบดบนเครื่องโม่ให้แล้วร่อนให้ละเอียด โดยคุณสมบัติของสบู่ชนิดนี้คือการผลัดเซลล์ผิวที่ตายแล้วบนใบหน้าและยังช่วยให้ใบหน้ามีความชุ่มชื้น แต่ในสมัยนั้นถั่วมีราคาสูงสำหรับสตรีที่อยู่ในชนชั้นแรงงานจะนิยมใช้ ธัญพืช เช่น ข้าว หรือรำข้าวสาลีนำมาห่อด้วยผ้าฝ้ายสลิแล้วใช้ขัดถูใบหน้าจนสะอาด นักวิชาการกล่าวว่านมายังเป็นของที่นิยมใช้เช่นกัน

ภาพที่ 2 สบูโซดู

ที่มา : https://m.blog.naver.com/PostView.naver?isHttpsRedirect_2565

1.2 การบำรุงผิว

การบำรุงผิวให้ชุ่มชื้นอยู่เสมอเพื่อใบหน้าที่ผ่องใสเป็นความเชื่อที่มีมาตั้งแต่สมัยโซ ซอน สิ่งที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายในยุคสมัยนั้นคือน้ำเต้า โดยมีวิธีการคือนำน้ำที่ออกมาจากน้ำเต้ามาทาผิวหนัง โดยตรงเพื่อเพิ่มความชุ่มชื้น นอกจากนี้พืชจำพวกแตงกวา มะนาว และน้ำผึ้งก็ยังเป็นที่นิยมในการนำมาบำรุงผิวหนังด้วย

1.3 เครื่องสำอาง

ในยุคเกาหลีโบราณมีการผลิตเครื่องสำอางจากธรรมชาติขึ้นมาใช้ หญิงสาวในสมัยนี้เน้นการเสริมความงามตามธรรมชาติและสืบทอดการแต่งหน้าที่โบราณ นอกจากนี้ชาวเกาหลีในยุคนี้ยังชื่นชอบความขาวสะอาด พวกเขาจึงพยายามทำให้ผิวขาวเนียนละเอียด โดยใช้เครื่องสำอางที่ทำให้โทนผิวสว่าง เช่น โคลนสีขาว ผงไข่มุก แป้งข้าวเจ้า การเขียนคิ้วด้วยมีมุก ผลิตภัณฑ์เขียนคิ้วที่มีส่วนผสมของดอกฝ้าย งาเผา ขี้เถ้าของต้นปืชและต้นโถ้วผสมกับขมิ้น และใช้ยอนจี ซึ่งเป็นชาดสีแดงที่ทำมาจากดอกคำฝอย ใช้สำหรับทาแก้มและริมฝีปาก หรือใช้แรที่มีสีแดง พริกแห้ง และเกสรแห้งของดอกกลิลี่แทนดอกคำฝอยที่มีราคาสูง โดยในแต่ละยุคจะมีการใช้เครื่องสำอางที่คล้ายคลึงกันเนื่องจากการส่งต่อทางวัฒนธรรม โดยจะใช้ยอนจีสำหรับทาแก้มและปาก ซึ่งยอนจินั้นคือชาดสีแดงที่ทำมาจากดอกคำฝอย หรือใช้แรที่มีสีแดง พริกแห้ง และเกสรแห้ง ของดอกกลิลี่แทน ดอกคำฝอยที่มีราคาสูง ในส่วนของคิ้ว จะใช้มีมุกผลิตภัณฑ์สำหรับเขียนคิ้วที่มีส่วนผสมของดอกฝ้าย งาเผา หรือขี้เถ้าของต้นปืชและต้นโถ้วผสมกับขมิ้นหรือผงถ่านผสมกับน้ำมัน จะใช้แป้งมีบุนหรือบุนแบกบุน ซึ่งเป็นแป้งที่สกัดจากแป้งข้าวเจ้าหรือลูกเดือยบดผสมน้ำ และสุดท้าย กอนจี ชาดสีแดงที่มีวัตถุดิบเหมือนยอนจีที่ได้นำเอามาทาที่หน้าผากในโอกาสสำคัญ เช่น งานแต่งงาน

เครื่องสำอางเกาหลีในยุคอิทธิพลญี่ปุ่นและช่วงสงครามแยกประเทศ

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ญี่ปุ่นได้เข้ามามีอิทธิพลกับเกาหลีเนื่องจากเป็นประเทศเจ้าอาณานิคมของเกาหลี โดยมีการส่งเสริมความทันสมัยโดยการนำเอาวัฒนธรรมของญี่ปุ่นและตะวันตกเข้ามาใช้มากขึ้น โดยในสมัยนี้การแต่งหน้าที่บางเบาและดูเป็นธรรมชาติมีความนิยมและเนื่องจากประเทศเกาหลีกำลังก้าวเข้าสู่ความเป็นประเทศอุตสาหกรรมมากขึ้นจึงทำให้เครื่องสำอางทำมือค่อย ๆ หายไป ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ลักษณะการแต่งหน้าและผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ได้รับความนิยมตามการเข้ามาของวัฒนธรรมตะวันตก ทำให้เกิดการกระตุ้นวัฒนธรรมการแต่งหน้าของคนเกาหลี จึงทำให้เกิดผลิตภัณฑ์สำหรับทาหน้าขึ้นคือ “พัคคาบุน” ที่แปลว่า แป้งของคุณพัค เป็นสินค้าจำพวกเครื่องสำอางที่ผลิตขึ้นเป็นชิ้นแรกในเกาหลีและทำยอดขายสูงสุดในช่วงปี ค.ศ. 1915 – 1930

ภาพที่ 3 แป้งพัคกาบุน

ที่มา : https://artsandculture.google.com/asset/the-first-korean-Cosmetic-parkga-powder_2565

ในช่วงทศวรรษที่ 1920 เกาหลีไม่สามารถพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องสำอางได้ เนื่องจากแบรนด์ญี่ปุ่นครองตลาด แต่อุตสาหกรรมการผลิตเครื่องสำอางเกาหลีได้ฟื้นฟูลูกขึ้นอีกครั้งหลังจากถูกปลดปล่อยจากการเป็นประเทศอาณานิคมแต่ก็ต้องชะงักลงเมื่อเกิดสงครามแบ่งแยกเกาหลีอีกครั้ง แต่ในราว ๆ ปี 1961 มีการบังคับใช้กฎหมายห้ามผลิตเครื่องสำอางต่างประเทศ อุตสาหกรรมเครื่องสำอางเกาหลีจึงกลับมารุ่งเรืองขึ้น โดยเครื่องสำอางแบรนด์แรกที่ได้เปิดตัวในเกาหลีอย่างเป็นทางการคือแบรนด์ Amorepacific ในปี 1945 โดยผู้ก่อตั้งได้นำเอาสูตรน้ำมันทาตัวของแม่มาพัฒนาและเปิดโรงงานผลิตเครื่องสำอางภายใต้บริษัท Amorepacific Corporation และได้เป็นรากฐานการขยายตลาดแบรนด์เครื่องสำอางของเกาหลีมาจนถึงปัจจุบัน

การแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีในปัจจุบัน

ในปัจจุบันเกาหลีใต้เป็นประเทศที่มีความเจริญทางด้านวัฒนธรรมเป็นอย่างมากจนทำให้เกิดกระแสฮันรยู หรือโคเรียนเวฟ (Korean Wave) คลื่นกระแสวัฒนธรรมเกาหลี สิ่งที่ได้เห็นได้ชัดที่สุดก็คืออุตสาหกรรมบันเทิงที่เต็มไปด้วยสื่อ ภาพยนตร์ ดนตรี และวรรณกรรมที่สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมของเกาหลีใต้ และหนึ่งในสิ่งที่กลายเป็นความนิยมอย่างแพร่หลายจนทำให้เกิดกระแสการแต่งหน้าตามแบบฉบับเกาหลีก็คือเครื่องสำอางที่สื่อในวงการบันเทิงเกาหลีได้สอดแทรกเข้าไปในภาพยนตร์ ดนตรี และละครชุดต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการแต่งหน้าที่ดูเป็นธรรมชาติจนเหมือนไม่ได้แต่ง การตกแต่ง

ดวงตาให้ดูกลมโต การปิดขนตาเป็นช่อเรียงเส้นสวยงาม รวมไปถึงการทำลิปแบบอมเบรย์ (Ombre) โดยจะเป็นการไล่สีจากเข้มไปอ่อนเพื่อให้ปากดูมีรูปทรงแบบกระชับและดูสุขภาพดี โดยตั้งแต่ปี 1990 เกาหลีใต้ได้ก้าวขึ้นมาเป็นหนึ่งในประเทศชั้นนำของอุตสาหกรรมเครื่องสำอาง จากประเด็นข้างต้นทำให้สามารถจำแนกประเภทเครื่องสำอางและผลิตภัณฑ์บำรุงผิวที่ชาวเกาหลีนิยมใช้ได้ ดังนี้

1.1 การบำรุงผิวด้วยสกินแคร์ที่ให้ความชุ่มชื้นกับผิวหน้า

ชาวเกาหลีให้ความสำคัญกับผิวหน้าเป็นอย่างมาก โดยสภาพผิวที่นิยมคือการมีผิวที่ เปล่งปลั่งและมีความชุ่มชื้นสูง โดยปกติแล้วการทำให้ผิวดูแวววาวมีมิติจะนิยมใช้ไฮไลท์ เพื่อทำให้ผิวหน้าบริเวณที่ทา มีความแวววาว แต่เคล็ดลับและกุญแจสำคัญของคนเกาหลี ส่วนใหญ่คือการบำรุงผิว ดังนั้นคนเกาหลี จึงใช้ผลิตภัณฑ์บำรุงผิวหน้าที่มีส่วนผสมของวัตถุดิบที่สามารถเพิ่มความชุ่มชื้นและเติมน้ำให้แก่ผิวทั้งกลางวันและกลางคืน และผลิตภัณฑ์ที่นิยมเป็นอย่างมากคือมาสก์หน้าสำหรับใช้ข้ามคืน

1.2 การทาครีมกันแดด

การทาครีมกันแดดเป็นขั้นตอนที่สำคัญมากสำหรับคนเกาหลี เพราะแสงอาทิตย์ที่มีอยู่ ตามธรรมชาติ เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ คนเกาหลีจึงให้ความสำคัญกับการปกป้องผิวหน้าจาก แสง UV ครีมกันแดด แต่ละยี่ห้อจะมีเนื้อครีมและให้ผิวที่ต่างกันเมื่อทา โดยจะทาครีมกันแดด ทั่วบริเวณใบหน้า เปลือกตา ลำคอและใบหู เพราะนอกจากจะสามารถปกป้องผิวจากแสง UV ได้แล้ว ครีมกันแดดยังสามารถ ป้องกันมะเร็งผิวหนังที่ผิวใหม่จากแดดได้อีกด้วย

1.3 การรองพื้น

คนเกาหลีจะนิยมใช้ผลิตภัณฑ์รองพื้นผิวหน้าที่มีความบางเบาเสมือนผิวจริง มีเนื้อ ผลิตภัณฑ์ที่ให้ความชุ่มชื้นและไม่แห้งตึง ดังนั้นผลิตภัณฑ์ที่เป็นที่นิยมของคนเกาหลีคือ คุชัน (Cushion Compacts) ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์รองพื้นที่มีส่วนผสมของน้ำมันและครีมกันแดดอยู่ ในตัว คุชันจะมาในรูปแบบดัดลับพร้อมฟองน้ำสำหรับทาผลิตภัณฑ์ที่ใช้งานสะดวกสบาย อีก หนึ่งผลิตภัณฑ์ที่เป็นที่นิยมก็คือ บีบีครีม (BB Cream) ด้วยสภาพภูมิอากาศเกาหลี บีบีครีมจะทำงานกับผิวได้ดีกว่าประเทศที่มีสภาพภูมิอากาศอยู่ในเขตร้อนชื้น เพราะบีบีครีมมีลักษณะบางเบาและยังสามารถปกปิดจุดต่างดำได้ดี แต่ ถ้าหากยังชอบผลิตภัณฑ์ที่เป็นเนื้อ เหลวให้เลือกสูตรที่มีความชุ่มชื้นสูง

1.4 การปกปิดตำหนิด้วยคอนซิลเลอร์

หากว่าการปกปิดด้วยคุชชั่นหรือบีบีครีมยังไม่สามารถสร้างประสิทธิภาพได้มากพอ คนเกาหลีจะนิยมปกปิดตาหน้าต่าง ๆ เช่น รอยแดงจากสิว รอยสิ่ว รอยคล้ำใต้ตา คอนซีลเลอร์ (Concealer) ที่มีเนื้อเข้มข้นกว่าผลิตภัณฑ์รองพื้น หรือถ้าต้องการให้จุดกระทบแสง เช่น โหนกแก้ม หรือจมูกมีความโดดเด่นขึ้นมา

1.5 การตกแต่งดวงตา

ในเกาหลี การแต่งตานับว่าเป็นจุดสำคัญของใบหน้า คนเกาหลีจะให้ความสำคัญกับการตกแต่งดวงตา มาก นอกจากนี้ยังมีความนิยมในการกรีดอายไลเนอร์ (Eye liner) ให้หางตาดก ตูน่ารัก หรือเป็นสไตล์ที่เรียกกันว่า “ตาลูกหมา” และ “แอ็กโยซัล” ที่แปลว่า ลูกใต้ตาที่น่ารัก หรือ เรียกกันว่าดอลลีอาย สำหรับการลงสี คนเกาหลีจะนิยมลงสีบนเปลือกตาให้อ่อน เพราะจะให้ลุคที่ดูเป็นธรรมชาติ เช่น สีน้ำตาล สีชมพู และสีส้มอ่อนโทนพีช โดยเคล็ดลับการแต่งตาที่ถูกต้องคือการสำรวจและค้นหาอายแชโดว์ที่เหมาะสมกับโทนสีผิว ชาวเกาหลีจำนวนมากนิยมใช้อายไลเนอร์สีน้ำตาลเพราะจะให้ความรู้สึกที่ดูนุ่มนวลและเป็นธรรมชาติมากขึ้น เนื่องจากอายไลเนอร์สีน้ำตาลสามารถทำให้ดวงตาดูเข้มและดูขี้ขึ้นได้ เพื่อให้ได้ดวงตาที่ดูอ่อนเหมือนสุนัข คนเกาหลีจะแต่งดวงตาให้ดูโตและหางตาดก โดยสามารถใช้เทปติดตาสองชั้นเพื่อให้ดวงตาโดดเด่นขึ้นมาได้อีกด้วย นอกจากนี้การติดเทปตาสองชั้นจะช่วยให้ลุคดูอ่อนเยาว์ขึ้นอีกด้วย เทปติดตาสองชั้นจึงเป็นที่นิยมมากในหมู่คนเกาหลี ในส่วนของขนตา คนเกาหลี จะทำการตัดขนตาด้วยอุปกรณ์ตัดขนตาที่ทำการลนไฟใส่ให้ความอุ่นเล็กน้อยเพื่อให้ขนตามีความอ่อนงามอย่างเป็นธรรมชาติและอยู่ทนตลอดทั้งวัน

1.6 คิ้ว

มีคำกล่าวที่ว่า “คิ้วคือมงกุฎของใบหน้า” ดังนั้นคนเกาหลีจึงให้ความสำคัญกับการ เขียนคิ้วเป็นอย่างมาก โดยเพื่อรูปลักษณ์ที่ดูอ่อนเยาว์และบริสุทธิ์คือการมีคิ้วตรงที่โค้งเล็กน้อยในช่วงปลาย ลักษณะของการเขียนคิ้วของคนเกาหลีคือการไล่จากสีอ่อนไปเข้ม โดยมีลักษณะตรงและเริ่มโค้งในช่วงมุมนอกของดวงตาเพื่อไม่ให้คิ้วดูแข็งทื่อไม่มีมิติ คนเกาหลีจะใช้สบูลี (Spoolie) เพื่อประสมประสานกรอบคิ้วให้ดูนุ่มนวลขึ้น

1.7 การปิดแก้ม

คนเกาหลีปิดแก้มเพื่อเพิ่มความสดใสและดูมีชีวิตที่สุขภาพดี ผลิตภัณฑ์ที่นิยมใช้จะเป็น ผลิตภัณฑ์ปิดแก้มแบบแป้งและเนื้อครีม โดยลักษณะการปิดแก้มที่นิยมนั้นเรียกกันว่า “แก้มแอปเปิ้ล” คือการมีแก้ม

ที่มีสีแดงสดใสเหมือนลูกแอปเปิ้ล โดยจะนิยมปัดให้เป็นธรรมชาติและดูเหมือนเป็นสีเลือดฝาดธรรมชาติของผิว สีสดแก้มที่นิยมใช้จะเป็นสีชมพูและสีพีชเพื่อเสริมโทนของใบหน้าให้ดูสดใสและสว่างมากขึ้น

1.8 ริมฝีปาก

การทำปากแบบออมเบอร์รี่ที่นิยมกันทั่วโลกมีความนิยมอย่างมากในประเทศเกาหลี เนื่องจากมีค่านิยมปากเล็กและเป็นกระชับ การทำปากในลักษณะนี้จะทำให้ริมฝีปากดูอวบอิ่ม หลักการทำปากแบบออมเบอร์รี่คือการใช้สีที่เข้มกว่าที่ด้านในและใช้แปรงลิปสติคหรือนิ้วมือเกลี่ยให้สีมีความฟุ้งกระจายออกอย่างเป็นธรรมชาติ

บทที่ 4

บทวิเคราะห์การแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีตั้งแต่ยุคสามอาณาจักรถึงยุคปัจจุบัน

การแต่งหน้าของชาวเกาหลีเป็นการเสริมความมั่นใจ และแสดงอัตลักษณ์ของบุคคลนั้น ๆ ในอดีต การแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีมีแบบแผนตามสภาพสังคม มีแนวคิดที่ว่าความงามของผู้หญิงเกาหลีเป็นมาตรฐานวัดความมีเสน่ห์ เนื่องจากเชื่อกันว่าเป็นสัญญาณของการเจริญพันธุ์ ผู้หญิงจึงต้องแต่งหน้าตามค่านิยมที่สังคมกำหนด การแต่งหน้าของชาวเกาหลีเริ่มต้นตั้งแต่ยุคสามอาณาจักรมาจนถึงปัจจุบัน โดยตั้งแต่เริ่ม ประเทศเกาหลีได้รับอิทธิพลมาจากจีนเป็นอย่างมากในยุคสามอาณาจักร ทั้งในทางด้านวัฒนธรรม สถาปัตยกรรม จิตรกรรมและปติมากรรม งานเขียน วรรณคดี ศาสนาและปรัชญา ในสังคมเกาหลีได้มีการนำอิทธิพลที่ได้รับจากจีนเหล่านี้มาปรับใช้ให้เข้ากับวิถีชีวิตแบบดั้งเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง แนวคิดลัทธิขงจื้อที่เข้ามาเมื่ออิทธิพลและฝังรากลึกกลงไปในสังคมเกาหลี โดยลัทธิขงจื้อได้ถูกเผยแพร่เข้ามาในยุคสามอาณาจักร จนได้สถาปนาลัทธิขงจื้อให้เป็นลัทธิประจำชาติ ส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงทางอุดมการณ์ที่เห็นได้ชัดคือ การลดบทบาทผู้หญิงลง ทำให้ผู้ชายมีอภิสิทธิ์เหนือเพศหญิง ในยุคนั้นมีความเชื่อว่าหน้าที่สวयจะทำให้มีสามีที่ดี หรือแม้กระทั่งสามารถแต่งงานกับชนชั้นสูงได้ ส่งผลให้ผู้คนให้ความสำคัญกับการดูแลผิวพรรณและการแต่งหน้าเป็นอย่างมาก (ฐาปนีย์, 2558)

ในอาณาจักรซิลลาที่มีคำกล่าวว่า “ยองยูกอิลซาซัง” มีความหมายว่า ภายในร่างกายจะสถิตจิตวิญญาณอันงดงาม ในยุคนี้มีทองคำอยู่มากจึงทำให้นิยมนำมาทำเป็นเครื่องแต่งกายเพื่อความสวยงามประชาชนในอาณาจักรซิลลาหลงใหลในการประติมากรรมและการแต่งกาย ในช่วงเริ่มแรก การแต่งหน้าของชาวซิลลานิยมความบางเบา ผิวที่ขาวเหมือนไข่มุก เพื่อแสดงถึงรูปลักษณ์ที่สวยงาม ในภายหลังได้มีการพัฒนาใช้สีส่นในการแต่งหน้ามากขึ้น ในแง่ของสีส่น ชาวซิลลานิยมใช้ยอนจี ซึ่งเป็นชาดสีแดงที่สกัดมาจากดอกคำฝอยอบแห้ง เป็นผลิตภัณฑ์สำหรับใช้ทาแก้มและริมฝีปาก ชาวซิลลาจะนิยมถอนขนคิ้วเพื่อเสริมสร้างความกว้างของหน้าผากเพื่อใบหน้าที่ดูสะอาดและเรียบร้อยมากขึ้น เมื่อถอนขนคิ้วออกจะใช้มีมุก ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์เขียนคิ้วที่มีส่วนผสมของดอกฝ้าย งาเผา ขี้เถ้าของต้นปืชและต้นโอ๊กผสมกับเขม่า มีการใช้บุนแบคบุนซึ่งเป็นแป้งที่สกัดจากแป้งข้าวเจ้าหรือลูกเดือยผสมน้ำทาที่ใบหน้าเพื่อเสริมความขาวกระจ่างใสที่เป็นค่านิยมในยุคนั้น (Korea Society, 2565) บุคคลที่เป็นตัวแทนความงามของยุคนี้คือ พระราชินีซ็อนด็อก (ไม่ปรากฏปีเกิด - พ.ศ. 1190) พระราชินีซ็อนด็อกถูกกล่าวถึงว่าเป็นผู้ที่มีใจกว้างมีเมตตาและฉลาด และเป็นหนึ่งในผู้หญิงที่เป็นตัวแทนความงามของอาณาจักรซิลลา

ภาพที่ 4 พระราชินีซอนด็อก

ที่มา : https://hmong.in.th/wiki/Queen_Seondeok_of_Silla ,2551

พระราชินีซอนด็อกทรงครองราชย์เป็นสมเด็จพระราชินีนาถแห่งซิลลาระหว่างปี พ.ศ 1175 - พ.ศ 1190 พระนางเป็นผู้ปกครององค์ที่ 27 ของอาณาจักรซิลลา เป็นผู้ที่สนับสนุนการฟื้นฟูความคิดวรรณกรรม รวมไปถึงศิลปะ การแต่งหน้าของพระราชินีซอนด็อกมีความเป็นธรรมชาติ สะท้อนถึงค่านิยมในยุคอาณาจักรซิลลาที่เน้นความบางเบา เป็นธรรมชาติ และมีผิวที่ขาวเหมือนไข่มุก เพื่อแสดงถึงรูปลักษณ์ที่สวยงาม มีการใช้ยอนจี ชาดสีแดงที่ผลิตจากดอกคำฝอยอบแห้งทาบาง ๆ ที่แก้มและริมฝีปาก และเขียนคิ้วด้วยมีมุก ผลิตภัณฑ์เขียนคิ้วที่ผลิตขึ้นในยุคนั้น ในแง่ของสีสันทัน ในยุคนี้จะไม่เน้นการแต่งหน้าที่มีสีฉูดฉาดมากนัก เนื่องจากต้องการเผยความอ่อนโยนและใบหน้าที่น่าดูเรียบร้อย จึงใช้สีในการแต่งกายแทน การสวมใส่ชุดอันบกของพระราชินีซอนด็อกซึ่งเป็นชั้นชั้นปกครองที่อยู่ในวังหลวง จะใส่เสื้อผ้าที่มีสีแดงและน้ำเงินที่ปกคลุมลายหงส์อย่างวิจิตร เนื่องจากเป็นการแสดงถึงความมีฐานะและสถานะของการเป็นราชินี

บุคคลที่เป็นตัวแทนด้านความงามอีกหนึ่งของอาณาจักรซิลลาคือ พระนางมีซิล (พ.ศ 1083 - 1178) ไม่มีหลักฐานปรากฏแน่ชัดว่าพระนางมีซิลเป็นบุคคลที่มีอยู่จริงตามประวัติศาสตร์ มีซิลเป็นตัวละครที่ปรากฏในหนังสือประวัติศาสตร์ที่ชื่อ ฮวารังเซกิ มีการเล่าว่าพระนางมีซิลเป็นหนึ่งในผู้หญิงที่สวยงามที่สุดของประวัติศาสตร์เกาหลี และได้รับการขนานนามว่า กงจู ซึ่งแปลว่าเจ้าหญิง

ต่อมาในอาณาจักรแพคเจ ในแผ่นดินแพคเจไม่มีหลักฐานเรื่องการแต่งหน้าและแต่งกายปรากฏมากนัก อ้างอิงจากสารานุกรมภาพที่รวบรวมโดย Wang Qi แห่งราชวงศ์หมิงของจีนในปี

2150 มีเนื้อหาว่าชาวญี่ปุ่นไม่รู้วิธีแต่งหน้าหรือผลิตเครื่องสำอางจนกระทั่งได้เรียนรู้กรรมวิธีจากชาวแพคเจ จึงทำให้สันนิษฐานได้ว่าชาวแพคเจมีทักษะในการผลิตเครื่องสำอางสูง มีการคาดเดาว่าชาวแพคเจนั้นประทีนโฉมและสวมเครื่องแต่งกายตามสถานะทางสังคม วรรณกรรมจีนเรื่องชิบุนมูจูกล่าวว่าการแต่งหน้าของชาวแพคเจนั้นต่างจากจีน ชาวแพคเจจะนิยมแต่งหน้าแบบบางเบา และมีความประณีต ซึ่งประกอบด้วยการทาแป้งลงบนใบหน้าโดยไม่แต่งแต้มสีแดงบนแก้มหรือริมฝีปาก (vicaismaname,2562) เนื่องจากไม่มีหลักฐานเรื่องการแต่งหน้าและแต่งกายปรากฏมากนัก จึงไม่มีบันทึกถึงผู้หญิงที่มีความโดดเด่นทางด้านความงามในแผ่นดินแพคเจ

ในแผ่นดินโครยอได้มีการเปลี่ยนแปลงทางความคิดเกิดขึ้น มาตรฐานความงามของหญิงสาวกลายเป็นตัววัดความสง่างาม สตรีในชนชั้นสูงยังคงมาตรฐานค่านิยมความงามคือการแต่งหน้าที่เน้นความเป็นธรรมชาติ ซึ่งทำให้ต้องเน้นไปที่การบำรุงผิวพรรณให้ดูสุขภาพดีอยู่ตลอดเวลา ด้วยค่านิยมของยุคสมัยนี้ที่นิยมความกระฉ่างใส สตรีชนชั้นสูงจะทาแป้งแบบคูนที่สกัดจากแป้งข้าวเจ้าหรือลูกเดือยผสมน้ำและทายอนจีซึ่งเป็นชาดสีแดงที่ริมฝีปากเพื่อเสริมความขาวกระฉ่างใสของใบหน้าเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม มีบันทึกไว้ว่า ในงานสำคัญ เช่น งานแต่งงาน สตรีชั้นสูงในยุคนี้จะใช้ยอนจีทาที่หน้าผากเช่นกัน ต่อมาสิ่งนี้ถูกพัฒนาเรียกว่ากอนจี และเขียนคิ้วเป็นทรงโค้งและความหนาตามค่านิยม โดยจะวาดคิ้วให้เข้ากับเส้นผ่านศูนย์กลางของดวงตา ในแผ่นดินโครยอนั้น ผู้หญิงจะมีอิสระทางความคิดและการใช้ชีวิตมากกว่าในโชซอนและซิลลาที่ผู้หญิงถูกกดทับจากแนวคิดของลัทธิขงจื้อที่มีการลดบทบาทผู้หญิงลง ผู้หญิงในแผ่นดินโครยอจึงมีอิสระในการแต่งหน้าและแต่งกายเพื่อเผยความสง่างามในแบบของตนเองมากกว่า (Korea Society,2565)

ภาพที่ 5 พระนางฮายอน

ภาพวาดของพระนางฮายอนในอาณาจักรโครยอ การแต่งหน้ายังคงเป็นตามค่านิยมที่เน้นความเป็นธรรมชาติ จะเห็นได้ว่าคิ้วมีความหนาและมีรูปร่างโค้งตรงกับเส้นผ่านศูนย์กลางของดวงตา สามารถกล่าวได้ว่าภาพนี้ถูกวาดขึ้นในงานสำคัญของอาณาจักร เนื่องจากมีการแต่งแต้มยอนจีที่แก้ม ริมฝีปาก หน้าผาก และคาง หรือที่เรียกอีกอย่างหนึ่งว่ากอนจี การใช้สีแต่งหน้ายังคงความเรียบง่าย เรียบร้อย และมีความเป็นธรรมชาติที่เน้นความขาวของใบหน้ามากกว่าการใช้สีสันดูตุ๋น และใช้สีแดงแค่เฉพาะบริเวณแก้ม ริมฝีปาก หน้าผาก และคาง ซึ่งสิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าทั้งสามอาณาจักรมีการใช้วัฒนธรรมร่วมกันถึงแม้จะแบ่งแยกการปกครอง การแต่งหน้าที่มีค่านิยมเหมือนกันเนื่องจากถูกบรรทัดฐานของสังคมกำหนดไว้ว่าเป็นผู้หญิงจะต้องมีความสง่างามและเรียบง่าย อยู่เหย้าเฝ้าเรือน และเป็นภรรยาที่ดีของสามีตามแนวคิดลัทธิขงจื้อที่ได้ถูกเผยแพร่เข้ามาในยุคสามอาณาจักร

ในยุคราชวงศ์โชซอน ด้วยการสถาปนาลัทธิขงจื้อเป็นลัทธิประจำชาติ ทำให้สตรีในยุคนี้ถูกปลูกฝังในเรื่องของการมีศีลธรรมอันดีและการมีคุณธรรมที่สง่างาม ผู้หญิงจะไม่มีบทบาทและสิทธิในการสืบทอดมรดก ถูกกีดกันทางการศึกษา มีการบังคับไม่ให้ออกจากบ้าน ต้องดูแลบ้านเรือนให้สะอาดเรียบร้อยอยู่เสมอ ดูแลลูก และจงรักภักดีต่อสามี การแต่งหน้าในยุคนี้จะสะท้อนถึงความแตกต่างระหว่างชนชั้นของคนในสังคม โดยสตรีในชนชั้นสูง จะใช้เครื่องสำอางที่ผลิตจากวัสดุที่มีราคาแพง เช่น เครื่องสำอางที่มีทองเป็นส่วนผสม ส่วนชนชั้นกลางจะใช้เครื่องสำอางที่ผลิตจากวัสดุจากธรรมชาติ เช่น แป้งข้าวเจ้า ถ่าน และลูกเต๋อย (ฐานานิย์,2558) ดังนั้นการแต่งหน้าอย่างเป็นทางการและบุคลิกสงบบจึงกลายเป็นคุณสมบัติที่มีค่าที่สุดสำหรับผู้หญิงในโชซอน เกณฑ์หลักสามประการสำหรับความงามของผู้หญิง ได้แก่ ชัมบัก ชัมอิก และชัมฮ็อง ชัมแบ็ก “สามสีขาว” เน้นความขาวของผิวหน้า ฟัน และตาขาว ชัมอิก “สามสีดำ” เน้นย้ำถึงความจำเป็นในการสร้างรูปร่างตา คิ้ว และผมสีดำถ่าน สุกท่าย ชัมฮ็อง “สามสีแดง” เน้นสีแดงของแก้มและริมฝีปากตลอดจนเล็บสีพีช

ภาพที่ 6 จักรพรรดิเมืองชอง

ที่มา : https://jukah.tistory.com/archive/201110_2554

จักรพรรดินีเมืองชองหรือพระราชินี (พ.ศ 2394 - 2438) เป็นพระอัครมเหสีของจักรพรรดิควางมูแห่งจักรวรรดิเกาหลี (พระเจ้าโกจง) เนื่องจากกฎหมายที่ห้ามการบันทึกพระนามเดิมของพระมเหสีของราชวงศ์โชซอน ทำให้นักประวัติศาสตร์ไม่ทราบว่าพระจักรพรรดินีเมืองชองนั้นมีพระนามเดิมว่าอย่างไร พระราชินีเมืองชองทรงมีบทบาทอย่างมากในการปกครองและปฏิรูปประเทศ จากภาพวาดของพระมเหสีเมืองชอง จะเห็นได้ว่าสตรีในยุคนี้มีการแต่งหน้าที่ยึดตามหลักซัมบั๊ก ซัมอ๊ก และซัมฮ็อง ซึ่งคือ สามสีขาว สามสีดำ และสามสีแดง เนื่องจากการสถาปนาขงจื้อเป็นลัทธิประจำชาติ ทำให้ค่านิยมความงามของหญิงสาวยังคงเป็นตามแนวความคิดเดิมคือต้องมีความสงบเสงี่ยม เรียบร้อย และดูสะอาด การแต่งหน้าของพระมเหสีเมืองชองจึงยังคงเป็นการแต่งหน้าที่ดูเป็นธรรมชาติ เผยความขาวของใบหน้าและยังใช้สีเพียงแค่นี้คือสีแดง ซึ่งเป็นสีที่ขับให้ใบหน้าดูขาวสว่างยิ่งขึ้น

หลังจากเกาหลีตกอยู่ภายใต้อาณานิคมของประเทศญี่ปุ่น ในยุคนี้ประเทศญี่ปุ่นได้กอบโกยผลประโยชน์จากเกาหลีมากมาย ทำให้ชาวเกาหลีต้องยากจนลง ชาวไร่ชาวนาถูกนายทุนขับไล่ออกจากที่ดินของตัวเอง เศรษฐกิจของเกาหลีถูกผูกขาดจากนายทุนญี่ปุ่นโดยสิ้นเชิง ญี่ปุ่นได้ดำเนินนโยบายที่เรียกว่าการกลืนกินทางวัฒนธรรมกับเกาหลี ส่งเสริมความทันสมัยโดยการนำเอาวัฒนธรรมญี่ปุ่นและตะวันตกเข้ามาใช้ในเกาหลีมากขึ้น ด้วยการเปลี่ยนผ่านจากประเทศทางการเกษตรสู่

ประเทศอุตสาหกรรมจึงทำให้เครื่องสำอางทำมือที่ให้ความเป็นธรรมชาติค่อย ๆ หายไป แต่ค่านิยมการแต่งหน้าบางเบาอย่างเป็นทางการของเกาหลียังคงอยู่ ในช่วงทศวรรษที่ 2463 เกาหลีไม่สามารถพัฒนาอุตสาหกรรมได้เนื่องจากแบนด์ญี่ปุ่นครองตลาดจากการตกเป็นประเทศอาณานิคม เกาหลีที่มีฐานะจะนิยมใช้เครื่องสำอางจากแบนด์ของญี่ปุ่น ในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ลักษณะการแต่งหน้าและผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ได้รับความนิยมตามการเข้ามาของกระแสนิยมตะวันตก ทำให้เกิดการกระตุ้นวัฒนธรรมการแต่งหน้าของเกาหลีอย่างเห็นได้ชัด ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เกิดผลิตภัณฑ์เพื่อความงามชิ้นแรกในเกาหลีขึ้นคือ “พัคกาบุน” ซึ่งแปลว่า แป้งของคุณพัค ที่ทำยอดขายสูงสุดในปี พ.ศ. 2458 – 2473 แต่อุตสาหกรรมการผลิตเครื่องสำอางของเกาหลีก็ต้องหยุดชะงักลงอีกครั้งเมื่อเกิดสงครามแบ่งแยกเกาหลี แต่ในราว ๆ ปี 2504 มีการบังคับใช้กฎหมายห้ามผลิตเครื่องสำอางต่างประเทศ อุตสาหกรรมเครื่องสำอางเกาหลีจึงค่อย ๆ กลับมารุ่งเรืองขึ้นผ่านแผนพัฒนาประเทศ โดยแบนด์เครื่องสำอางเกาหลีแบนด์แรกที่ได้เปิดตัวในเกาหลีอย่างเป็นทางการคือแบนด์ Amorepacific และยังเป็นรากฐานของแบนด์เครื่องสำอางเกาหลีได้ในปัจจุบัน เนื่องจากเป็นยุคสงครามจึงไม่ปรากฏภาพผู้หญิงที่เป็นต้นแบบของการแต่งหน้าในยุคนั้น แต่สามารถวิเคราะห์ได้ว่า ในยุคอาณานิคมญี่ปุ่น ผู้หญิงเกาหลียังคงให้ความสำคัญกับการแต่งหน้าอย่างเป็นทางการเป็นธรรมชาติ ถึงแม้ว่าจะมีการเข้ามาของวัฒนธรรมตะวันตกที่ผู้หญิงมีความมั่นใจในการแต่งหน้าและแต่งตัวตามเทรนด์ แต่ผู้หญิงเกาหลีในยุคนั้นยังคงถูกสังคมกดทับทั้งทางด้านการเมืองและสภาพความเป็นอยู่ แม้กระทั่งแนวคิดขงจื้อที่ยังคงฝังรากลึกมาตั้งแต่ยุคสมัยสามอาณาจักรที่ผู้หญิงจะไม่มีบทบาททางสังคมมากเท่าที่ควร และยุคอาณานิคมญี่ปุ่นยังเป็นยุคที่ชาวเกาหลีไม่มีอิสระเสรีในการแสดงตัวตนและอัตลักษณ์ของตนเอง จึงอนุมานได้ว่าผู้หญิงเกาหลีในยุคนั้นยังคงแต่งแต้มใบหน้าอย่างเป็นทางการ

สืบเนื่องจากการสร้างแผนพัฒนาประเทศ ปัจจุบันเกาหลีใต้ได้ดำเนินนโยบายการสร้างอำนาจละมุน (Soft power) โดยการสอดแทรกวัฒนธรรมการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีผ่านสื่อโทรทัศน์ ดนตรี ภาพยนตร์ และละครชุดต่าง ๆ จนเกิดเป็นภาพจำที่เรียกว่า “การแต่งหน้าสไตล์เกาหลี” ที่มีเทคนิค ลักษณะ และอัตลักษณ์การแต่งหน้าที่ชัดเจน ก่อนนั้น การแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีคือการสร้างตัวตนของตัวเองเพื่อให้มีจุดยืนในสังคม มีแนวความคิดว่าการมีรูปลักษณ์ที่ดีจะส่งผลให้มีหน้าที่การงานที่ดี และมีอำนาจต่อรองในตนเอง แต่ในปัจจุบันที่สังคมมีความตื่นรู้เรื่องความเสมอภาคทางเพศ ผู้หญิงเกาหลีก็หันมาแต่งหน้าเพื่อแสดงถึงความเป็นตัวเอง แสดงถึงตัวตนของตัวเองผ่านการแต่งหน้าจนทำให้เกิดอัตลักษณ์การแต่งหน้าแบบเกาหลีซึ่งต่อมาได้กลายเป็นเทคนิคการแต่งหน้าที่ผู้หญิงเกาหลีนิยมใช้กันอย่างแพร่หลาย เช่น เทคนิคการทาปากแบบออมเบอร์รี่ที่ทำให้

ปากดูเล็กและมีรูปทรงเป็นกระชับ การจับข้อขนตาที่ทำให้ดวงตาดูกลมโตมากขึ้น การสร้างถุงใต้ตาที่ทำให้ดวงตาดูน่ารัก นอกจากนี้ยังมีการผสมผสานเทคนิคอื่น ๆ เพื่อให้ได้ลักษณะการแต่งหน้าตามค่านิยมของสังคม ในประเทศเกาหลีที่นำเอาศิลปะเข้ามามีบทบาทกับชีวิตประจำวันอย่างมาก ทำให้การใช้สีในการแต่งหน้าเป็นเรื่องสำคัญ ผู้หญิงเกาหลีให้ความสำคัญกับการเลือกสี ทั้งในด้านการแต่งตัวและการแต่งหน้า เชื่อว่าการใช้สีที่เหมาะสมกับบุคลิกและโทนสีผิวจะทำให้ดูดียิ่งขึ้น จากการที่อัตลักษณ์การแต่งหน้าสไตล์เกาหลีมีความนิยมจากการสอดแทรกวัฒนธรรมผ่านทางสื่อจึงทำให้ปัจจุบันมีบุคคลที่เป็นต้นแบบในการแต่งหน้าฉบับเกาหลีมากมาย ทั้งนักแสดง ไอดอล หรือแม้กระทั่งบิวตีบล็อกเกอร์ (Beauty Blogger) ที่เป็นผู้มีความรู้ด้านการแต่งหน้าและสอนเทคนิคการแต่งหน้าแบบต่าง ๆ ที่โด่งดังในประเทศเกาหลี โดยไอดอลที่เป็นกระแสนิยมในเรื่องของเทคนิคการแต่งหน้าที่เสริมบุคลิกให้ดูสวยยิ่งขึ้นในตอนนี้ ยกตัวอย่างเช่น

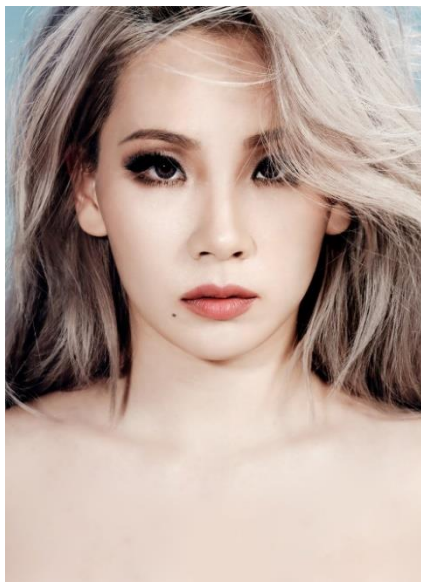

ภาพที่ 7 อีจีอิน

ที่มา : https://www.fmkorea.com/4086841151_2564

อีจีอิน (พ.ศ 2536 - ปัจจุบัน) อีจีอินหรือไอยู (IU) ศิลปินเดี่ยวชาวเกาหลีใต้ อีจีอินมีความโด่งดังในเรื่องของใบหน้าที่มีความน่ารัก การแต่งหน้าที่เป็นธรรมชาติและเหมาะสมกับบุคลิก อีจีอินได้แสดงความเป็นตัวเองออกมาผ่านการแต่งหน้าที่ทำให้บุคลิกดูสง่างาม จุดสำคัญในการแต่งหน้าที่เป็นเอกลักษณ์ของอีจีอินคือดวงตาที่ดูกลมโตโดยการใช้อายไลเนอร์สีน้ำตาลเข้มที่จะทำให้ใบหน้าดูไม่ดูจนเกินไป ซึ่งสีหลักที่ใช้ในการแต่งหน้าของรูปนี้คือสีส้ม เป็นสีที่แสดงถึงการให้กำลังใจและการมีความมั่นใจในตนเอง สื่อถึงความอบอุ่น ความสุข และยังสามารถสื่อถึงแรงบันดาลใจได้อีกด้วย อีกทั้งการ

ยัดสีส้มเป็นสีหลักในการแต่งหน้ายังทำให้เข้ากับสีชุดที่อีจิ้นสวมใส่ จึงทำให้ภาพรวมของอีจิ้นดูเป็นคนที่ดีที่สุดและสามารถเป็นแรงบันดาลใจให้ผู้อื่นได้

ภาพที่ 8 CL

ที่มา : <https://new.qq.com/omn/20190802/20190802A0DA2200.html> ,2561

ซีแอล (CL) หนึ่งในอดีตสมาชิกวง 2NE1 ที่เป็นไอคอน (Icon) การแต่งหน้าของประเทศเกาหลี เนื่องจากวง 2NE1 เป็นวงเกิร์ลกรุ๊ป (Girl Group) ที่เปิดตัวในปี 2552 ซึ่งเป็นยุคเริ่มแรกของอุตสาหกรรมบันเทิงเกาหลี หรือที่เรียกกันว่าวงการ K-POP ซึ่งวง 2NE1 เป็นวงที่มีชื่อเสียงจากการถูกเรียกว่าวงที่ปฏิวัติมาตรฐานเกิร์ลกรุ๊ปเกาหลีที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในยุคนั้น การแต่งหน้าของซีแอลมีเอกลักษณ์ส่วนบุคคลเป็นอย่างมาก จุดเด่นของการแต่งหน้าคือดวงตาที่ดูเฉียวคม เนื่องจากเธอเป็นคนที่มีความคลั่งที่ดูเซ็กซี่ เท่ และมีเสน่ห์ เทคนิคที่ซีแอลใช้ในการแต่งหน้าคือการใช้อายไลเนอร์วาดเส้นที่ดูคมและหนา ใช้สีดำเป็นสีพื้นในการแต่งตา ซึ่งสีดำสื่อความหมายถึงความน่าเกรงขาม ช่วยส่งเสริมเรื่องการควบคุมตนเอง ความเป็นอิสระ และยังใช้ลิปสติกสีส้มน้ำตาล ซึ่งเป็นตรงข้ามที่ทำให้ภาพรวมใบหน้าดูโดดเด่น เนื่องจากสีของริมฝีปากไม่โดดเด่นเกินดวงตาที่เป็นเอกลักษณ์ การแต่งหน้าของซีแอลยังแสดงถึงความมั่นใจในการแสดงความเป็นตัวเองออกมา สอดคล้องกับสภาพสังคมที่ผู้หญิงในปัจจุบันมีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น

ภาพที่ 9 Pony Makeup

ที่มา : https://www.mpweekly.com/inner/nars-dolce-gabbana-beauty-gucci-beauty-179400_2563

โพนี่เมคอัพ (Pony Makeup) เป็นช่างแต่งหน้าและบิวตีบล๊อคเกอร์ชื่อดังของประเทศเกาหลีใต้ การแต่งหน้าของโพนี่เมคอัพเป็นการแต่งหน้าที่เป็นกระแสนิยมในประเทศเกาหลีใต้อย่างมาก โดยเน้นที่ความสดใส มีการใช้สีชมพูและส้มที่อยู่ในโทน Spring Warm ซึ่งเป็นสีที่เหมาะสมกับคนที่ไม่ได้มีผมสีดำสนิท โพนี่เมคอัพใช้เทคนิคการแต่งหน้าตามค่านิยมเกาหลีที่นิยมการเขียนคิ้วตรงและโค้งตกลงช่วงปลาย ตกแต่งดวงตาด้วยสีชมพูที่สื่อถึงความอ่อนโยน เหมือนผลไม้ น่ารักและบริสุทธิ์ ใช้เทคนิคการจับขนตอเป็นข้อเพื่อเสริมให้ดวงตาดูกลมโตขึ้น เขียนอายไลเนอร์ด้วยสีน้ำตาลที่ทำให้ดวงตาดูมีรูปทรงที่ชัดเจนขึ้นแต่ก็ยังดูอ่อนโยน และใช้ลิปสติกสีส้มที่แสดงถึงความสดใสเพื่อสื่อถึงบุคลิกของตนเองผ่านการแต่งหน้า

ภาพที่ 10 ชงจืออา

ที่มา : <https://www.trueplookpanya.com/blog/content/91125/-enttv-ent- ,2565>

ชงจืออา เป็นผู้หญิงที่มีอิทธิพลด้านความงามเป็นอย่างมากในประเทศเกาหลี ชงจืออาได้อธิบายเอกลักษณ์ของตัวเองผ่านสื่อไว้ว่าตนเองเป็นคนที่เซ็กซี่และน่ารัก การแต่งหน้าของเธอเป็นไปตามค่านิยมสมัยใหม่ของประเทศเกาหลี คือ การแต่งหน้าที่ดูไม่มากจนเกินไปและการเน้นดวงตาให้ดูกลมโตและฉ่ำวคม ชงจืออาใช้อายแชโดว์ (Eyeshadow) สีน้ำตาลในการตกแต่งดวงตา สีน้ำตาลสื่อถึงความ เป็นมิตร ความอบอุ่นและจริงใจ ซึ่งเป็นสีที่อยู่ในโทน Spring warm และเสริมความโดดเด่นด้วยการใช้อายแชโดว์แบบกลิตเตอร์เพื่อเพิ่มความเล่นแสงและทำให้ดวงตาดูน่ามองมากยิ่งขึ้น ชงจืออาใช้เทคนิคการเขียนอายไลเนอร์ที่เรียกว่าแคทอาย (Cat eyes) หรือความหมายก็คือตาแมว เพื่อทำให้ดวงตาดูเรียวยาว ในส่วนของปาก ชงจืออาใช้เทคนิคการวาดริมฝีปากให้เป็นรูปทรงกระชับโดยการสร้างแสงเงา และยกมุมปากให้ชัดขึ้น ใช้สีลิปทูลาปที่ให้ความรู้สึกอ่อนโยนเพื่อเสริมบุคลิกเซ็กซี่และน่ารักที่เป็นอัตลักษณ์ส่วนตัวของชงจืออา

ภาพที่ 11 จางวอนยอง

ที่มา : https://www.instiz.net/name_enter/83146921?page=1&category=2,2565

จางวอนยอง หนึ่งในสมาชิกวง IVE ที่มีความโดดเด่นในเรื่องการแต่งหน้าที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวจนทำให้เกิดกระแสการแต่งหน้าแบบจางวอนยองขึ้น โดยจุดเด่นของการแต่งหน้าแบบจางวอนยองคือริมฝีปากที่ดูอวบอิ่ม และการแต่งตาที่ดูโดดเด่นที่เรียกว่าแคทอาย (Cat eyes) ให้ใบหน้าดูหวาน โดยจะใช้สีหลักเป็นสีชมพูและม่วง ซึ่งสีชมพูสื่อถึงความอ่อนโยน ความไร้เดียงสา และความอ่อนเยาว์ และสีม่วงสื่อถึงความสูงส่งและหรูหรา การที่จางวอนยองใช้สองสีนี้ในการควบคุมสีในการแต่งหน้าจึงทำให้ใบหน้าดูอ่อนโยนและยังดูมีความสูงส่งในเวลาเดียวกัน ใช้เทคนิคการกรีดตาที่ทำให้ดวงตาดูเรียวยาวและการจับช่อขนตาที่ทำให้ดวงตาดูกลมโตในเวลาเดียวกัน จางวอนยองใช้สีชมพูในการทาแก้มและริมฝีปากเพื่อส่งเสริมบุคลิกที่ดูสดใสและเป็นมิตร

การแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีได้มีการพัฒนาตามแนวคิดและสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ในอดีตผู้หญิงเกาหลีถูกตีกรอบโดยความคิดของลัทธิขงจื้อ การแต่งหน้าของผู้หญิงจึงไม่ได้เป็นการประเทินโฉมเพื่อความพึงพอใจของตนเอง แต่กลับเป็นการทำตามค่านิยมที่สังคมสร้างขึ้นให้ตอบรับกับบรรทัดฐานที่ถูกสร้างเอาไว้ว่าความสวยของผู้หญิงเกาหลีในสมัยนั้นเป็นการวัดคุณค่าความสง่างามที่มีอยู่ในตัวเอง การแต่งหน้าในอดีตจึงมีแบบแผน ลักษณะ และการใช้เครื่องสำอางในแบบเดียวกัน ต่างกับในปัจจุบันที่ผู้หญิงมีอิสระในการเลือกรูปแบบการแต่งหน้าของตนเองเพื่อสร้างความพึงพอใจในตัวเอง การแต่งหน้าในปัจจุบันจึงเป็นการแผ่ขยายของความเสมอภาคทางเพศที่ปัจจุบันผู้หญิงไม่ได้ตกอยู่ภายใต้การควบคุมทางความคิดของผู้ชายอีกต่อไป แต่ผู้หญิงเกาหลีแต่งหน้าเพื่อสร้างความมั่นใจให้ตัวเอง และสร้างมาตรฐานความสวยในแบบที่ตนเองต้องการ

บทที่ 5

สรุปผลการวิเคราะห์และข้อเสนอแนะ

สารนิพนธ์เรื่อง พัฒนาการในเรื่องของความนิยมในการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลี จากการศึกษาและวิเคราะห์ รูปแบบ ลักษณะการแต่งหน้า และพัฒนาการการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลี ผ่านเรื่องราวประวัติศาสตร์ สภาพสังคม วิธีการแต่งหน้า เครื่องสำอาง และอิทธิพลของคนที่มีชื่อเสียง ต่อการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลี สามารถตีความได้ว่า พัฒนาการการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลี มีจุดเริ่มต้นมาตั้งแต่ยุคสามอาณาจักร โดยในยุคสามอาณาจักรเป็นยุคที่ได้รับอิทธิพลใหญ่มาจากจีน ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ซึ่งเกาหลีรับเอาความเจริญเหล่านี้เข้ามาปรับใช้กับวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมของตนเอง นอกเหนือจากการรับเอาวัฒนธรรมต่าง ๆ เข้ามาปรับใช้แล้ว สิ่งที่เกาหลีได้รับจากจีนมาและยังคงฝังรากลึกอยู่ในสังคมเกาหลีจนถึงปัจจุบันก็คือแนวความคิดของลัทธิขงจื้อ ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ผู้หญิงเกาหลีต้องหันมาสนใจการแต่งหน้าเพื่อสร้างตัวตนและตอบสนองแนวความคิดของลัทธิขงจื้อที่มีการส่งเสริมให้ลดบทบาทผู้หญิงในสังคมลง ผู้ชายกลายเป็นผู้ปกครองของผู้หญิง ผู้หญิงมีหน้าที่แค่เป็นแม่และภรรยาที่ต้องรักษาความสงบเสถียรและสง่างามตามแบบแผนที่วางเอาไว้เท่านั้น การแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีในยุคสามอาณาจักรมีจุดร่วมกันคือการแต่งหน้าที่เผยความอ่อนโยนเป็นธรรมชาติ ไม่นิยมใช้สีฉูดฉาดในการแต่งหน้า และใช้เครื่องสำอางน้อยชิ้นที่ทำจากธรรมชาติเท่านั้น นอกจากนั้นยังมีค่านิยมด้านความขาวใสเพื่อให้ใบหน้าดูผ่องใสและสะอาดอยู่เสมอ ต่อมาในยุคราชวงศ์โชซอน ความคิดด้านความงามของผู้หญิงก็เปลี่ยนไป โดยผู้หญิงได้มีอิสระในการเลือกแต่งหน้ามากขึ้น แต่ก็ยังคงแนวคิดเดิมที่ว่าต้องแต่งหน้าอย่างเป็นธรรมชาติเอาไว้

ในยุคที่ญี่ปุ่นได้เข้ามาเป็นเจ้าของอาณานิคมของประเทศเกาหลี ญี่ปุ่นได้ดำเนินนโยบายที่เรียกว่า การกลืนกินทางวัฒนธรรมเกาหลี ทั้งทางด้านการใช้ชีวิตหรือแม้กระทั่งภาษา คนเกาหลีถูกลดบทบาททางสังคมและควบคุมการใช้ชีวิตและความเป็นอยู่โดยคนญี่ปุ่น ทั้งทางด้านเศรษฐกิจที่ญี่ปุ่นที่นายทุนได้เข้ามาซื้อไร่นาของชาวบ้านและพยายามเปลี่ยนสังคมการเกษตรดั้งเดิมให้เป็นสังคมอุตสาหกรรมแบบยุคใหม่ จึงทำให้มีการเผยแพร่วัฒนธรรมของญี่ปุ่นและตะวันตกเข้ามาในเกาหลีมากขึ้น ด้วยการเปลี่ยนผ่านของสภาพสังคมและวัฒนธรรมจึงทำเครื่องสำอางทำมือของเกาหลีค่อย ๆ หายไปและถูกแทนที่ด้วยผลิตภัณฑ์จากแบรนด์ญี่ปุ่นที่นายทุนได้นำเข้ามาทำธุรกิจที่เกาหลีแทน แต่ในยุคนี้ค่านิยมการแต่งหน้าแบบธรรมชาติตามฉบับเกาหลีก็ยังคงอยู่ ภายหลังกิจกรรมการแต่งหน้าและผลิตภัณฑ์ใหม่ ๆ ได้รับความนิยมตามการเข้ามาของกระแสนิยมตะวันตก ทำให้เกิดการกระตุ้นวัฒนธรรมการ

แต่งหน้าของคนเกาหลีอย่างเห็นได้ชัด แต่ไม่ใช่คนเกาหลีทุกคนที่จะสามารถเข้าถึงแบรนด์ญี่ปุ่นได้ เนื่องด้วยเงื่อนไขของราคา คนเกาหลีในชนชั้นล่างไม่สามารถเข้าถึงเครื่องสำอางที่มีราคาแพงได้ จึงทำให้การแต่งหน้าในยุคนี้ไม่ได้มีอัตลักษณ์และลักษณะเด่นมากนัก

ต่อมาในยุคปัจจุบัน หลังจากเกิดสงครามการแบ่งแยกเหนือใต้ เกาหลีใต้ได้มีแผนการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ โดยหนึ่งในแผนพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเกาหลีก็คืออุตสาหกรรมการบินเชิงที่มีความเกี่ยวข้องกับการแต่งหน้าโดยตรง ดังนั้นประเทศเกาหลีจึงสอดแทรกวัฒนธรรมการแต่งหน้าผ่านสื่อบันเทิงจนทำให้เกิดการแต่งหน้าตามกระแสนิยมที่เรียกว่า “เทรนด์เกาหลี” ขึ้นมา จึงทำให้การแต่งหน้าของเกาหลีได้มีการพัฒนาขึ้นอย่างมากทั้งทางด้านเทคนิคที่รับอิทธิพลมาจากหลายที่ และนำมาปรับใช้ให้เข้ากับสภาพสังคมและความเป็นอยู่ของประเทศเกาหลี ทำให้การแต่งหน้าของเกาหลีมีความโดดเด่นในด้านการพัฒนาเทคนิคและวิธีการเลือกใช้ผลิตภัณฑ์อย่างมาก เช่น เทรนด์การจับข้อขนาตาที่ทำให้ดวงตาดูกลมโตแบบฉบับไอดอลเกาหลีที่เป็นที่นิยม จะเห็นได้ชัดจากการที่ประเทศไทยเองก็มีการแต่งหน้าตามกระแสเกาหลี การสร้างอัตลักษณ์การแต่งหน้าในแบบฉบับและค่านิยมของผู้หญิงเกาหลี รวมไปถึงการแต่งหน้าที่เหมาะกับสภาพอากาศ แต่สิ่งที่เป็นจุดร่วมของแนวคิดเรื่องการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีที่ยังคงอยู่ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันก็คือผู้หญิงเกาหลีจะมีความนิยมในการแต่งหน้าแบบธรรมชาติและดูอ่อนเยาว์ ซึ่งเป็นความนิยมที่มีมาตั้งแต่ยุคสามอาณาจักร ถึงแม้ว่าในปัจจุบันรูปแบบการแต่งหน้าในประเทศเกาหลีจะมีหลากหลาย แต่หากกล่าวถึงเทรนด์การแต่งหน้าแบบเกาหลี คำว่าการแต่งหน้าที่เป็นธรรมชาติก็ยังคงเป็นอัตลักษณ์อย่างหนึ่งไม่เปลี่ยนแปลง

ผู้หญิงเกาหลีที่เคยตกอยู่ภายใต้การควบคุมของแนวคิดชายเป็นใหญ่จนทำให้เกิดความคิดที่ว่าตนเองต้องสวยเพื่อที่จะมีหน้ามีตาในสังคม มีหน้าที่การงานที่ดีและได้รับการยอมรับเริ่มหลุดออกมาจากรอบตามกระแสของโลกที่เปลี่ยนไป ผู้หญิงเกาหลีหันมาแต่งหน้าเพื่อตัวเอง โดยมีการแต่งหน้าตามความต้องการของตัวเองเพื่อที่จะแสดงตัวตนและอัตลักษณ์ออกมาผ่านเทคนิคการแต่งหน้า รวมไปถึงการใช้สีให้เข้ากับบุคลิกส่วนตัวและบรรยากาศในช่วงเวลานั้น ๆ ด้วย การแต่งหน้าในปัจจุบันจึงมีการแผ่ขยายถึงความมีอิสระทางความคิดของผู้หญิง ซึ่งเป็นการตอบสนองแนวคิดเรื่องความเสมอภาคทางสังคมที่ผู้หญิงจะมีสิทธิที่จะทำตามความคิดของตนเอง ไม่ต้องแต่งหน้าเพื่อที่จะทำให้ใครพอใจ แต่เป็นการแต่งหน้าเพื่อความพอใจของตนเองเท่านั้น ผู้หญิงมีสิทธิในการเลือกสร้างความสบายใจของตนเอง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการแต่งหน้า แต่งตัว โดยไม่จำเป็นต้องอยู่บนบรรทัดฐานที่ใครสร้างขึ้นมา

การแต่งหน้าถือเป็นศิลปะอย่างหนึ่งที่ต้องใช้ความประณีตและนุ่มนวลในการสร้างสรรค์สีสันบนใบหน้า ประเทศเกาหลีใต้เองเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญกับศิลปะเป็นอย่างมาก มีศิลปะแฝงอยู่ในทุกช่วงของการใช้ชีวิต จึงส่งผลให้การแต่งหน้าที่เป็นศาสตร์ศิลป์อย่างหนึ่งได้รับการยอมรับในสังคมเกาหลีใต้และมีพัฒนาเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

ข้อเสนอแนะ

สารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นการวิเคราะห์พัฒนาการในการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีตั้งแต่ยุคสามอาณาจักรจนถึงปัจจุบัน ซึ่งนอกจากประเด็นที่ได้ทบทวนวรรณกรรมไปข้างต้นแล้ว พบว่ายังมีอิทธิพลต่อการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลีที่มีความน่าสนใจอีกมากมาย เช่น การศึกษาปิตาธิปไตยในเกาหลีที่ส่งผลต่อการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลี หรือการศึกษาแนวคิดเฟมินิสต์ที่เป็นแนวความคิดว่าด้วยเรื่องความเสมอภาคทางเพศผ่านมุมมองการแต่งหน้าของผู้หญิงเกาหลี ทั้งนี้ผู้ที่สนใจศึกษาเพิ่มเติมสามารถศึกษาประเด็นที่น่าสนใจข้างต้น เพื่อเป็นการทราบถึงอิทธิพลและแนวโน้มพัฒนาการการแต่งหน้าของเกาหลี

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

วอยซ์ทีวี. **K-beauty เทรนด์ใหม่ดังไกลในต่างประเทศ**. เข้าถึงเมื่อ 23 กันยายน 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.voicetv.co.th/read/156681>

Andal. **ทฤษฎีสีและวงล้อสีสำหรับช่างแต่งหน้า**. เข้าถึงเมื่อ 1 ตุลาคม 2564. เข้าถึงได้จาก <https://andal.ru/th/money-and-success/teoriya-cveta-i-cvetovoi-krug-cvetovoi->

Korean Cultural Center. **เกี่ยวกับประเทศเกาหลี**. เข้าถึงเมื่อ 1 มีนาคม ตุลาคม 2565. เข้าถึงได้จาก <https://thailand.korean-culture.org/th/171/korea/65>

Nessa Wong. **การเลือกสีให้เข้ากับบุคลิกภาพส่วนตัว ตามฉบับเกาหลี**. เข้าถึงเมื่อ 23 กันยายน 2564. เข้าถึงได้จาก <https://www.creatrip.com/th/blog/10416>

Thanatporn Suthisansanee. **จิตวิทยาของสี (Color Psychology) ส่งผลต่อความรู้สึกอย่างไร?**. เข้าถึงเมื่อ 23 กันยายน 2564. เข้าถึงได้จาก <https://thewisdom.co/content/color-psychology-in-marketing/>

ภาษาอังกฤษ

AMOREPACIFIC. **Our Story**. Accessed February 10, 2022. Available from <https://www.apgroup.com/sg/en/about-us/amorepacific/our-story/our-story.html>

Asia Society. **The History of Korean Beauty**. Accessed January 20, 2022. Available from <https://asiasociety.org/korea/history-korean-beauty-part-2-goryeo-dynasty>

Chung Ah-young. **Tracing history of cosmetics**. Accessed February 10, 2022. Available from <https://m.koreatimes.co.kr/pages/article.asp?newsIdx=129776>

H\$MUA Team. **Colour Theory for Makeup Artists**. Accessed September 29, 2021. Available from <https://hair-and-makeup-artist.com/colour-theory-makeup/>

Iwishinc. **HISTORY OF MAKEUP: FROM GORYEO TO JOSEON**. Accessed February 10, 2022. Available from <https://www.iwishinc.com/2019/01/history-of-makeup-from-goryeo-to-joseon.html>

Jou Teng Tan. **Korean makeup tutorial for beginners (2022 edition)**. Accessed February 10, 2022. Available from <https://dailyvanity.sg/beauty-tips/korean-makeup-tutorial-beginners/>

KIVI. **The history of korean cosmetics**. Accessed September 29, 2021. Available from <https://vicaismaname.wordpress.com/2019/07/08/the-korean-beauty-chronicles-1-goguryeo-and-baekje/>

Korea JoongAng Daily. **The changing face of Korean makeup**. Accessed January 20, 2022. Available from <https://koreajoongangdaily.joins.com/2008/01/06/features/The-changing-face-of-Korean-makeup/2884756.html>

เอกสารงานวิจัย

กชกร แต่งสมุทร. (2558). **นิยามความงามของผู้หญิงเกาหลีศึกษาผ่านบิวตี้บล็อกเกอร์**. เข้าถึงเมื่อ 23 กันยายน 2564. เข้าถึงได้จาก <http://isas.arts.su.ac.th/wp-content/uploads/2558/socialscience/05550649.pdf>

วิสาขา เทียมลม. (ม.ป.ป.). **มายาคติความงามแบบสาวเกาหลี (Korean Beauty Myth)**. เข้าถึงเมื่อ 23 กันยายน 2564. เข้าถึงได้จาก <https://readgur.com/doc/2021614/มายาคติความงามแบบสาวเกาหลี--korea-beauty-myth->

ฐาปณีย์ เลิศอศวพล. **การเข้ามาของกระแสความงามเกาหลีในสังคมไทย**. เข้าถึงเมื่อ 23 กันยายน 2564. เข้าถึงได้จาก <http://isas.arts.su.ac.th/wp-content/uploads/2561/history/05580722.pdf>

ณรงค์กรณ รอดทรัพย์. (2555). “ปีตาธิปไตย : ภาพสะท้อนแห่งความไม่เสมอภาคระหว่างชายหญิงในสังคมเอเชีย.” **วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์**. 4, 2 (กรกฎาคม – ธันวาคม) 31. เข้าถึงเมื่อ 23 กันยายน 2564. เข้าถึงได้จาก <https://so02.tci-thaijo.org/index.php/bruj/article/view/75658>

ณฤทัยชนก สุขรวยเจริญ. (2558). **ค่านิยมในรูปลักษณ์และความงามในสังคมเกาหลี.**

กรณีศึกษาจากภาพยนตร์เรื่อง Beautiful เข้าถึงเมื่อ 23 กันยายน 2564. เข้าถึงได้จาก

<http://isas.arts.su.ac.th/wp-content/uploads/2558/visualart/05550656.pdf>

ปิยะรัตน์ ไชยสงวน. (2556). **การเผยแพร่วัฒนธรรมอเมริกาสู่ประเทศเกาหลีใต้กรณีศึกษา ละคร**

เวทีเรื่อง Catch me if you can. เข้าถึงเมื่อ 23 กุมภาพันธ์ 2565. เข้าถึงได้จาก

<http://isas.arts.su.ac.th/wp-content/uploads/2556/musicdrama/05530791.pdf>

ยอดชาย วิถีพานิช. (2561). **ปัญหาคาบสมุทรเกาหลี: จากจุดเริ่มต้นถึงความหวังที่รออยู่.** เข้าถึง

เมื่อ 23 กุมภาพันธ์ 2565. เข้าถึงได้จาก

https://www.parliament.go.th/ewtadmin/ewt/parliament_parcy/ewt_dl_link.php?nid=50705&filename=house2558_2

อาภารัตน์ ตีรตันศรีกุล. (2559). **เครื่องสำอางเกาหลีกับจักรวรรดินิยมทางวัฒนธรรม กรณีศึกษา:**

ละครโทรทัศน์. เข้าถึงเมื่อ 23 กันยายน 2564. เข้าถึงได้จาก

<http://isas.arts.su.ac.th/wp-content/uploads/2559/social/05560630.pdf>

หนังสือ

พิระพงศ์ สุขแก้ว. (2549). **เกาหลี เรื่องเล่าผ่านกาลเวลา.** (พิมพ์ครั้งที่ 1) กรุงเทพฯ: ปราชญ์สยาม

ไพบูลย์ ปิตะเสน. (2545). **ประวัติศาสตร์เกาหลีจากยุคเผ่าพันธุ์ถึงราชวงศ์สุดท้าย.** (พิมพ์ครั้งที่ 1)

กรุงเทพฯ : คงวุฒิคุณากร

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ - นามสกุล	นางสาวนัชชา อ่อนจันทร์
วัน เดือน ปีเกิด	21 เมษายน 2543
สถานที่เกิด	สระบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	68/78 หมู่บ้านชลลัดดาพาร์ควิว 2 ถนนเลี้ยวเมืองลพบุรี-เพชรบูรณ์ ตำบล ตะกุด อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี 18000
ประวัติการศึกษา	
2561 - ปัจจุบัน	ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ คณะอักษรศาสตร์ สาขาเอเชียศึกษา ภาษาลือกภาษาเกาหลี
2555 – 2560	ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสระบุรีวิทยาคม แผนการเรียนศิลป์ภาษาญี่ปุ่น